

AVE MARIA

AUGUST, 1939

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —
Upravištvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik
REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.
1852 W. 22nd Pl.
Chicago, Ill.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
ŠTUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM.

AVE MARIA

Avgustova štev. 1939—

—Letnik XXXI.

MOLITVENI NAMENI V AVGUSTU

Fr. Martin

SPLOŠNI namen: Da bi kristjani pogumno in z združenimi moči branili božje pravice. Bog ima le pravice glede nas, dolžnosti pa nobenih. Če ima torej On nekatere pravice, imamo mi z druge strani pa nekatere dolžnosti do Njega. Pravice pa seveda ne moremo nobenih od Njega zahtevati. Pravice božje moramo spoštovati, Bogu moramo služiti. Saj ima Bog vso pravico do naše službe. In to je vse, kar pravice božje zahtevajo od nas — našo zvesto, nepretrgano službo. To je naša življenska naloga. Ta služba božja se zahteva ne le od posameznika, marveč od cele človeške družbe. Posameznik je dolžan živeti čednostno, bogoljubno življenje, človeška družba pa mora javno Bogu skazovati čast ter mu dajati pravi prostor v javnih zadevah.

Toda Bogu ne služijo človeški otroci, kakor se spodobi, Njegove pravice prezirajo. To se vidi v javnem in zasebnem življenju. Človek rajši živi po svoji lastni volji, kakor mu ugaja. Človeška družba preveč spregleduje Boga, svojega postavodajalca, ki kraljuje nad njo. Ljudje Boga zatajujejo, vsaj v praksi, če ne že v teoriji, ali pa se zelo malo brigajo zanj.

Ta mesec pa smo vsi otroci Matere Cerkve naprošeni, da bi molili in se žrtvovali za večjo spoštovanje božjih pravic. Najprej pa moramo sami biti zvesti Bogu, s tem namreč, da spolnujemo vse verske dolžnosti, kakor naš stan zahteva od nas. To je danes prepotrebno. Vidimo, kako so naši sobratje preganjani v drugih deželah, in upamo, da bodo neustrašeno ostali zvesti Bogu celo do smrti. Pri nas pa ni tega nič manj treba, kajti veliko je slabih zgledov in slabih nauk, ki lahko nas zapeljejo. Bodimo

torej pogumni, neustrašeni v službi Gospoda nebes in zemlje. Združimo svoje moči posebno v molitvi, kajti s tem največ dosežemo pred Bogom.

Misijonski namen: Da bi krščanska ljubezen narodom utrla pot do miru in edinosti. Dandanes se veliko potegujemo za svetovni mir. Nič ni bolj zaželenega od pametnih ljudi kakor stalen, resničen mir. In čimbolj preti nevarnost vojske, tembolj se dvigajo molitve do nebes, naj Bog nam podeli svoj mir — mir, ki ostane, mir, ki ga le On more dati. Tisti mir si želimo tukaj v Ameriki, si ga želijo evropski narodi, si ga želi ves svet.

Kako bi se pa ta mir dosegel? Da bi ta mir res sigurno ostal, je treba krščanske ljubezni med narodi in voditelji narodov. Vsak narod mora spoštovati pravice drugih narodov in ne gledati le na svoj lasten dobiček. Tako se ohrani mir in krščanska ljubezen med narodi. Brez spoštovanja pravic med narodi se to ne more doseči, ampak se hitro rodi prepir in zatem vojska. Vojske pa ne mara noben pameten človek.

Brez dvoma je glavni voditelj z ozirom na svetovni mir naš priljubljeni sv. Oče Pij XII. Kakor njegov prednik blaženega spomina je tudi on pravi angel miru. On je prepričan kakor skoraj noben drug na tem svetu, da se ne more doseči svetovni mir brez krščanske ljubezni. Bog daj, da bi se ves njegov trud popolnoma posrečil. Združimo se v molitvi s sv. Očetom in tako pospešujemo vse njegove težnje za svetovni mir. Naj bo tudi naša iskrena želja, da bi Kristus, Kralj miru in ljubezni, zavladal nad tem zmedenim svetom.

ZAVEDAJ SE KDO SI IN KAJ SI!

P. Hugo.

NEKIH ozirih imajo ljudje zelo razvit čut samozavesti in ponosa, često do naravnost smešne občutljivosti in pretiranosti.

Člani vladarskih rodovin imajo svoj lastni zakonik, ki jim predpisuje, kaj se zanje spodobi, kaj ne. Iz "c. kr." časov še vemo kaj sta si nakopala nadvojvoda in nadvojvodinja, ki sta se morganatično poročila. To se je smatralo za tako poniževalno, da sta se morala odpovedati nadvojvodski časti in staležu. Pa to je bila samo ena zahteva tega strogega zakonika cesarske hiše.

A tudi nižje plemstvo ima take plemenske postave, pisane in nepisane, ki jih morajo posamezni člani vpoštevati, če nočejo samih sebe zavreči in oskruniti svoje plemenske časti. Koliko dvobojev se je med njimi že vršilo radi prekoračenja teh postav, navad in običajev. Koliko nasprotovanja in ovir so morali že mnogi plavokrvni ženini in neveste prestati, če so si med preprostim narodom izbrali zakonskega druga, zakonsko družico. Če starši in sorodstvo že ni moglo raztrgati pletóče se zveze, je neplemenit prirastek k rodovini bojkotiralo in ignoriralo, kot bi ga ne bilo.

Mi navadni zemljani se sicer nad tako osebno, stanovsko in razredno samozavestjo spotikamo. Posebno demokratičnim Amerikancem se naravnost smešno zdi. A je veliko vprašanje, če nimamo v tem oziru pred lastnim pragom kaj pometati. Naši starejši se bodo še spominjali na doživljaje, ko so s kakim "škricem" bolj podomače govorili, pa jim je v obraz zabrusil: "Kaj mislite da sva krave skupaj pasla!" In če komu, s katerim so imeli opravka, niso dali pravega naslova, n. pr. mesto nadsvetnik samo svetnik, sta tudi nakratko opravila. V tem ozi-

ru se tudi v svobodni domovini še ni nič spremenilo. Še vedno moram gospodu pristaviti naslov, ki mu pristoji. Samo to je novo: Če pišem kaki z Dr. poročeni gospej, ki je hkrati sama doktorica, kakršnih imamo že celo galerijo, ne smem kot prej, n. pr. gospa Viola Dr. Prosenova, ampak: gospa Viola Dr. Golobica-Prosen. Golobica pomeni njeno dekliško ime.

Pa se tudi tako demokratični Amerikanci nimajo vzroka temu muzati. Če niso ravno na to stran udarjeni, so pa na drugo. Kako po strani tamkajšnji "jenkiji" gledajo "forenarje", tudi tam rojene kot privandrance. Še katoliški Irci se imajo za edine postavne dediče indijanske zapuščine. In tamkaj rojen rod priseljencev ne more zatajiti, da se smatra za nekaj več kot so njih starokrajški starši. Neredko jim da to prav grenko čutiti. To se pa nam Evropejcem smešno zdi, ako se preveč ostentativno poudarja. Če je napram meni kdo z nekim prezirom poudaril, da je rojen Amerikanec, mi je bilo vedno prav na koncu jezika: Naši pujsi in pubiji tudi!

A to samo ugotavljam, ne obsojam, vsaj na celi črti ne. Samozavest in ponos sama na sebi nista obsojanja vredna, dokler se držita v pravih mejah. Razodeta božja beseda tako pravi: "Čast, komur čast", je zapisal sv. Pavel po božjem navdihu. (Rim. 13, 7.) In ko ga je vojaški poveljnik ukazal s šibami pretepti, se je kot rimski državlján, česar poveljnik ni vedel, zravnal, to čast poudaril in protestiral, da bi ga kot takega šibali, ker je protipostavno. Da, ko ga je višji poveljnik vprašal, odkod mu ta čast, ki si jo je on sam z dragim denarjem pridobil, se mu je Pavel odrezal: "Jaz sem se pa tak rodil." (Dej. ap. 22. 25 - 28.) Jezus sam, ko so mu farizeji kratili njegovo čast, jo je odločno branil: "Jaz nimam hudiča, ampak častim svojega Očeta, vi mi pa čast jemljete." (Jan. 8. 49.) Bodi zaslužena,

bodi podedovana čast je človekova višja dobrina. Po pravici jo brani pred različnimi uzmoviči.

Kar pri tem ni v redu, je to, da gredo ljudje v čuvanju in poudarjanju svoje osebne, rodbinske, stanovske in plemenske časti čisto predač. Način, ki se ga pri tem poslužujejo, je v nasprotju s ponižnostjo, pravico in ljubeznijo. Ni čuda, da potem mesto spoštljivega priznanja izzovejo odpor in zaničevanje. In sila nedosledni so. O tej njihovi nedoslednosti imam prav za prav namen govoriti. Odgovor na vprašanje: Kdo si in kaj si? nam jo bo v vsej njeni odvratnosti pokazal.

Kdo si tedaj in kaj si? Človek si, z nevarno in vekotrajno dušo, kralj in krona vidnega stvarstva, njegova kraljeva dinastija. A kot kristjan si še neizmerno več. Po sv. krstu te je Bog, Kralj kraljev, povzdignil v najvišje plemstvo. Postal si posinoveljenec božji, brat Jezusa Kristusa, Boga-človeka, in dedič nebeškega kraljestva. Sv. Trojica je po tem nepojmljivem plemenitenju v tvojem srcu ustanovila svoj dvor, v katerem prebiva na prav poseben način. Še na posebno skrivnosten način si tempelj Sv. Duha in živ božji tabernakelj Boga-človeka, pričujočega med nami pod podobo kruha.

Nihče ni upravičen, se s to nepojmljivo častjo in dostojanstvom postavljati ali bahati in tiste, ki je niso deležni, prezirati. Kajti to je edino zasluga božja in skrivnost njegove milosti. Pač pa je lahko vsak in tudi mora vsak biti ponosen na to vzvišeno čast, jo skrbno čuvati pred notranjimi in zunanjimi sovražniki ter njeno izgubo smatrati za največjo nesrečo, ki ga more zadeti.

Ali pa so ljudje, kristjani, katoličani, zlasti ti slednji, kot polnopravni otroci božji, v resnici ponosni na to svojo čast? Ali so njeni viteški branitelji pri sebi in pri drugih? Bogu bodi potoženo, premnogi ne.

Svoje plemstvo prodajajo kot Ezav svoje prvorojenstvo. Se ceneje. Za pest nemoralnega blata je naprodaj. Ne pomislijo, da se s tem bolj zavržejo, kot če bi kraljeva princezinja zbežala s svinjskim pastirjem. Nalivajo se, dokler pameti ne zgube. Kakšno ponižanje za kronanega kralja stvarstva, ki s tem svojo kraljevsko čast oskruni. Pa če so se že sami sebe tako zavrgli, da jim je vseeno, ali so v milosti božji ali ne, ali so božji ali satanovi posinoveljenci, naj bi te časti vsaj drugim ne kradli. V resnici pa so ti propali vitezi obenem roparski vitezi, ki tudi drugim ne privoščijo te časti, ampak jim jo s svojim zapeljevanjem in pohujševanjem kradejo in ropajo.

Mar ni to naravnost kričeča nedoslednost? Če se kdo le od daleč malo preveč približa njihovi puhli osebni časti, so takoj na fronti za njeno obrambo. Za resnično čast, ki nadkriljuje vsako, tudi najvišjo zemsko čast, jim pa nič ni. Tako lahko mišljeno se igrajo z njo kot otroci z biseri, ki so jih slučajno odkrili v ničvrednem kamnu, pa ne vedo, kaj so odkrili. Zato jim pa tudi nič ni, če jo zaigrajo. E, človek, tudi bradat, je v marsičem velik otrok, da bi ga bilo lahko sram, če bi le nekoliko globlje samega sebe in svoje ravnanje presodil.

Kaj pa ti, prijatelj moj, ki to bereš, ali se kaj bolje zavedaš, kdo si in kaj si? Samo tole imej pred očmi, da se božji plemič z vsakim smrtnim grehom odpove svoji božji plemiški časti in z njo združeni dedni pravici do nebeškega kraljestva. Če se to iz slabosti slučajno zgodi, je sicer žalostno, a umljivo. Toda če se kdo potem, ko se je zgodilo, nič ne briga, da bi si to čast in pravico čim prej zopet priboril, če mesece ali celo leta živi v smrtnem grehu, je to nerazumljivo zavrženje samega sebe.

Prijatelji! Če si se ti samega sebe tako zavrgel, na noge, da si svojo najvišjo čast nazaj priboriš. Potem pa nikoli več ne pozabi, kdo si in kaj si!

DOGODEK V LURDU

P. Bernard.

TOLE je bilo popisano v listu Catholic Nurse, ki izhaja na Angleškem. Dogodek je dovolj izpričan, vendar ni zabeležen v knjigah preiskovalnih zdravnikov v Lurdu. Zato ne, ker ljudje, ki jih bomo srečali pri popisovanju dogodka, niso bili nič pri zdravnikih. Oba dečka, ki sta najbolj prizadeta, še mislila nista na zdravnike, oče in mati sta si pa mislila, da bi ne mogla brez velike zadrege obesiti zadeve na veliki zvon.

Dogodilo se je pa vse prav tako, kot bo tu popisano. Potem naj si pa vsak misli, kar se mu zdi prav. Tako pravi tudi list Catholic Nurse.

Dr. Ryan, zdravnik iz Anglije, njegova žena in sinko, ki je bil deloma hrom, so šli z avtomobilom na Francosko, takorekoč na počitnice. Ustaviti so se mislili v mestu Biarritz in ostati nekaj tednov. Avtomobil je bil še skoraj nov in v popolnoma dobrem stanju. Zato se je doktorju zelo čudno zdelo, zakaj se je moral ravno v lurškem predmestju pokvariti. In ravno skozi Lurd je mislil doktor preiti kar mogoče hitro.

Poklicali so garažo in zvedeli, da bo vzelo tri dni za popravilo. Ni kazalo drugega, ko ustanoviti se v hotelu in čakati.

Čudež, ki o njem poroča list Catholic Nurse, se je zgodil tretji dan. Mali ohromeleli doktorjev sinko, ki mu je bilo ime John, je ostal na hotelskem vrtu sam sebi prepuščen. Tam se je seznanil s francoskim dečkom, ki mu je bilo ime Jean Patou in je bil sin hotelskega nadkuharja. Znal je dobro angleški in je bil zelo razumen. Slučajno sta bila oba dečka navdušena nabiralca pismenskih znamk in sta po cele ure pregledovala drug drugega zbirko. Ko sta doktor in žena videla, kako lepo se John zabava z Jeanom, sta bila kar zadovoljna in sta sinčka prepustila francoskemu dečku.

Že prvi dan je opazil Jean, kako je z Johnovo levo roko in nogo. Sočutno mu je začel pripovedovati z otroško preprostostjo o nekaterih ljudeh, ki so bili prav tako ali še bolj hromi, pa so ozdraveli pri Mariji v Lurdu. Mali John je z velikim hrepenenjem poslušal in še isti večer prosil očeta, naj ga vzame k Marijinemu svetišču. Oče se mu je prisrčno smejal, ga potrepal po ramenih in mu z učenimi besedami nekaj dopovedoval. John si je od vsega zapomnil samo besedo "praznoverje", pa še o tej ni vedel, kaj naj bi pomenila.

Drugi dan je povedal svojemu malemu prijatelju, kako je potekel pogovor z očetom. Jean je uljudno poslušal, rekel pa ni nič drugega ko kratek sklep:

"Če je tako, te bom sam vzel v votlino."

John je žalostno odvrnil:

"Ko pa ne morem hoditi brez bergelj in še potem ne posebno hitro."

Toda Jean je imel že ves načrt v glavi in ga je žarečih oči razložil malemu Angležu.

"Vidiš, ti spiš v tisti mali sobici blizu vrat, kajne? Torej jutri zjutraj ob pol petih pridem pote. Moj ata ima krasno prostorno samokolnico, ki jo je nekoč dobil od strica. Kar vanjo se boš spravil in jaz te bom peljal dol. Nazaj grede ne bo več težko, ker boš lahko hodil in mi pomagal tiščati samokolnico, porivati vozilo."

John je bil v skrbeh.

"Kaj bova pa z bergljami počela? Saj jih ne bom več potreboval, kaj?"

Jean je malo pomislil.

"Igrala se bova vojake in jih imela za puške."

Rano drugo jutro je bilo videti na cesti do votline čuden prizor. Krepak deček, čeprav droben in slabo oblečen, je porival samokolnico kar po sredi ceste, v njej je pa imel bledoličnega Angleža, ki je imel svojo vrhnjo suknjo kar preko nočne srajce. Iz

vozila so molele lesene berglje vsaka na eno stran kakor vesli.

Ko sta dospela do votline, se je ravno pričela druga maša. Jean je mirno porinil vozilo do zadnje klopi in rekel Johnu: "Zlezi v klop in pazi na vse!" Potem se je še enkrat sklonil k njemu in dejal: "Jaz bom molil zate vso mašo."

Mali Anglež je gledal mašo, pa ni nič razumel. Pri povzdigovanju ga je prijela posebna radovednost. Vzpel se je nekoliko, da bi bolje videl, in za korak je stopil proti Jeanu. Prijatelj mu je šepnil:

"Dobro, ampak zdaj moraš poklekniti, zakaj Gospod Zveličar je na oltarju. Ko bo minilo, boš lahko hodil."

Jean je takoj ubogal in pokleknil.

Ob koncu maše sta se oba dvignila in Jean se je sklonil, da bi pobral berglje. Pripomnil je Johnu:

"Ti boš nesel eno, jaz pa eno. Zunaj jih bova dejala v samokolnico."

"Zdaj lahko hodim," je rekel John.

"Seveda, to se razume", je odvrnil Jean. "Vzemi bergljo, jaz ponesem drugo."

Nič več nista govorila o čudežu, brž ko sta bila na potu domov, sta spet začela o znamkah. John se je spomnil, da ima doma v Londonu štiri popolnoma nove znamke iz Ceylona. Kakor hitro se vrne v London, bo dve poslal Jeanu. Jean se je hotel že naprej oddolžiti in je obljubil Angležu dve krasni znamki iz Kitajskega, ki jih je neki duhovnik dal njegovemu očetu.

Vtopljen v take in enake govore sta jo mahala po cesti in porivala samokolnico. Nič nista opazila, da jim prihajata naproti doktor in njegova žena.

"Hvala Bogu, tam je John," je vzkliknil doktor.

"In sam hodi," je kriknila mati.

Tedaj sta se dečka zdramila in razumela materin vzklik. Jean je pojasnil:

"Seveda sam hodi. Vidite, vzel sem ga

v votlino, ker sem vedel, da ga bo Marija ozdravila. Saj veste, John ni prvi, ki mu je Marija pomagala."

Doktor je gledal, gledal. Obličje mu je posinelo in oči so mu švigale od sinčka do zavrženih bergelj. Gospa se je prva zbrala in dejala dečkoma:

Zajtrk bo pripravljen. Boš pa danes z nami zajtrkoval, Jean, kajne?"

"Prav rad. Saj sem jako lačen."

S tem se zgodba konča. Nihče v Lurdu ne ve nič o čudežu, kvečemu kdo v onem hotelu. Otroka sta imela tako živo vero, da sta naprej vedela, kaj se ima zgoditi. Zato jima tudi ni na misel prišlo, da bi o tem govorila in pripovedovala ljudem. Doktor in njegova žena sta bila seveda nad vse vesela sinčkovega zdravlja in sta se silno čudila, kako je do tega prišlo. Kljub temu nista bila voljna priznati, da je imela lurška Mati božja prste vmes.

Tako priznanje bi pomenilo seveda toliko kot vdati se — neumnemu praznoverju...

O KATOLIŠKEM SOCIALNEM KONGRESU V CLEVELANDU

P. Rafael

KO sem bil meseca junija v Clevelandu in tamkaj zapel svojo prvo slovesno sveto mašo, sem obiskal tudi znani "National Catholic Social Action Congress", ki se je začel 12. in končal 14. junija. Ko je urednik lista Ave Maria zvedel, da sem bil tudi na tem važnem kongresu, me je takoj naprosil, naj bi nekoliko napisal o njem v tem listu. Zato bom nekoliko napisal, pa ne vsega, ker nisem bil pri vseh predavanjih in prireditvah.

Kongres so otvorili s slovesno pontifikalno sveto mašo, ki jo je imel clevelandski nadškof Schrembs. Bilo je seveda veliko ljudi. Pridigal je škof Robert E. Lucey iz mesta Amarillo, Texas. Govoril je o veri in krščanski demokraciji. Pravil je, da smo že predolgo opuščali skrb za revne ljudi. Dalje je rekel, da potre-

bujemo v današnjih slabih socialnih razmerah več duhovnikov, ki bi se z vso resnostjo zavzeli za materialno in duhovno izboljšanje ljudstva. In je še rekel: Ako bi mi ne pobijali komunizma samo z besedami, ampak tudi dejansko izpolnjevali, kar zahteva od nas Cerkev v zadevi krščanske pravičnosti, bi opravili veliko delo zase in za druge.

Tisti dan se nisem udeleževal kongresa več ko otvoritve v cerkvi. Pred katedralo sem našel Mrs. Barago in se nekoliko pogovoril z njo. Potem sem jo mahnil domov.

Drugi dan, v torek, sem šel takoj po maši v Public Hall. Imeli so "Coal Section Meeting". Mr. Fagan je reprezentiral delavsko zvezo "United Mine Workers Union". Povedal je, da so si delavci potem svoje zveze izposlovali boljše plače. Tako dolgo so dregali, da so dosegli takozvani "Living Wage". Po naše bi rekli: zadostno plačo za življenje delavca in njegove družine. Mr. Burke je pa na istem zborovanju predstavljal delodajalce. V svojem govoru je izrazil željo, da bi vlada nastopila in uredila razmere pri vseh rudnikih. Zagovarjal je lastnike rudnikov in trdil, da tisti rudniki, ki jih on zastopa, prodajajo premog po najnižjih cenah. Tožil je, da raznih težav v rudniški industriji niso krivi samo "operatorji", delodajalci, ampak tudi delavci sami. Pripovedoval je, da mnogi lastniki rudnikov poznajo načela socialne pravičnosti in se napram delavcem tudi ravna po teh načelih. Zato imajo zgube pri svojih podjetjih . . . Jaz sem si mislil na tihem: Kdo je potem kriv, da je toliko reči narobe pri vsem tem? Ali ni sploh nihče kriv? Kje bomo iskali krivca?

Ko sta ta dva moža končala svoje govore, je prišel na vrsto Rev. Hennisler iz Pittsburgha in je razlagal, kako se morajo delavci in delodajalci ravnati po krščanskih načelih socialne pravičnosti.

Tretji dan kongresa sem šel na sejo, ki so jo imeli duhovniki sami zase. Rev. Monnaghan iz New Yorka je rekel, da preveč študiramo, pa ne vemo, zakaj in čemu. Rešitev za razna vprašanja ne bo prišla iz samih knjig. Preden bomo mogli kaj resnega storiti, da se zboljšajo razmere, je treba, da problem dobro poznamo. In da bomo vedeli, v čem obstoji problem, moramo vprašati v prvi vrsti tiste, ki ta problem dobro

poznajo. In to so delavci sami. Delavci ga najbolj poznajo, ker ga imajo vedno pri sebi.

Drugi duhovniki so pripovedovali, kako vodijo znane študijske klube. Poudarjali so posebno to, da se morajo ljudje učiti parlamentarnega postopanja, drugače ni pričakovati uspehov od vsega tega. Mladi ljudje, ki prihajajo v študijske klube, se morajo izučiti za voditelje.

Popoldne istega dne sem poslušal nagovor znane voditeljice katoliškega delavstva Dorothy Day. Ta ženska je bila pred leti prav tako goreča komunistka kot je danes goreča katoličanka. Je urednica mesečnika Catholic Worker, ki izhaja v New Yorku. Povedala je, kako njene ustanove pomagajo siromašnim ljudem, ki nimajo ničesar jesti in nikjer spati. Take siromake, je rekla Miss Day, učimo, da bi svojo prisiljeno revščino spremenili v prostovoljno. Če taki ljudje z nejevoljo prenašajo svojo revščino, ne bodo nikamor prišli. Sploh je treba ljudem dopovedati, da je več sreče v odpovedi in prostovoljnem uboštvu, nego v iskanju svetnih dobrin in bogastva. Ljudi je treba navaditi, da jim ne bo med prvimi rečmi na misli "ice box" in avtomobil, kakor hitro si pridobijo nekoliko premoženja. Kdor samo hrepeni po tem, da si kolikor mogoče izboljša materialni položaj, tak ne bo nikoli vedel, kje naj se nehajo njegove želje. Želel si bo več in več in ne bo nikoli zadovoljen. Tudi je trdila Miss Day, da imajo široke mase delavstva več smisla za duhovne reči, kot si ljudje navadno mislimo. Zato ta nauk o prostovoljnem uboštvu, ki ga propagira ona in njeni krožki, po njenem mnenju ni prav nič nepraktičnega.

Eden navzočih duhovnikov je vprašal Miss Day, če po njenem mnenju nima država dolžnosti, da skrbi za vse revne ljudi. Tako mnenje se namreč pogosto sliši med ljudmi.

Miss Day je odgovorila, da je pomoč ubogim v prvi vrsti dolžnost vsakega posameznika in nas vseh skupaj. Ni pa samo dolžnost vlade. Če začnemo take in podobne reči prepuščati samo vladi, si bo vlada začela lastiti še vse več drugih pravic, ki bi jih mi ne hoteli njej prepustiti. Zato se moramo vlade bati in se čuvati, da nam ne odvzame preveč pravic. Dosti nas je katoličanov in zavedati se moramo, da je naša osebna dolžnost, skrbeti za siromake. Če bi vsaj vsi katoličani to zavest imeli in se po njej ravnali,

bi bilo na svetu veliko manj revščine.

Vse to je bilo prav zanimivo in poučno. Toda vseh posvetovanj se nisem mogel udeležiti, zato sem napisal samo nekaj malega in na kratko.

SEDMERE RADOSTI MARIJINE

Fr. Martin.

KO je mlada Marija nekoč molila v svoji domači hišici v Nazaretu, se ji je nepričakovano prikazal nadangel Gabriel v človeški podobi. Angel jo pozdravi z besedami: "Češčena, milosti polna, Gospod je s teboj."

A Marija se prestraši, ne vedoč, kaj vse to pomeni. Angel ji pa razloži, da bo spočela in rodila sina, ki bo tisti dolgotrajan Mesija, ki ga ravno ob tem času judovsko ljudstvo željno pričakuje. Marija razume, ampak kako bo to mogoče pri njej, ki je storila obljubo vednega devišstva? Potolažena je, ko ji angel pove, da se bo vse zgodilo po čudežni moči božji, ravno kakor se je pri Elizabeti zgodilo. Zdaj je Mariji vse jasno in takoj privoli božji volji rekoč: "Zgodi se mi po tvoji besedi." In Beseda božja meso postane v devici. Po angelovem odhodu je Marija gotovo ostala zatopljen v molitvi, premišljuje vse, kar se je ravno zgodilo. Brez dvoma je poveljevala Boga in se mu prav iskreno zahvalila za to neskončno dobroto. Neizrekljiva radost in hvaležnost ji je prešinilo srce. Prva velika radost Marijina!

Angel Gabriel je bil Mariji razodel Elizabetino skrivnost. Marija se je torej kmalu odpravila na pot v judovsko gorovje blizu Jeruzalema, kjer sta stanovala Elizabeta in Caharija. To potovanje je moralo trajati vsaj štiri dni. Ko je prišla do svojega cilja, je pozdravila Elizabeto in ji pristrčno čestitala za veliko milost, ki jo je od Boga prejela. Elizabeta se je močno začudila, kajti živi duši ni razodela svoje skrivnosti. Ob Marijinem pozdravu je dete v Elizabetinem telesu od veselja zarajalo. Hipoma razsvetljena od sv. Duha razume Elizabeta celo stvar in zatorej navdušeno blagruje Mater Odrešenika sveta. Mariji pa vzkipi srce od veselja in hvaležnosti do Boga, ko zasliši Elizabetino blagrovanje. Kar vsa iz sebe zapoje tisti večno

krasni slavospev "Magnifikat — Duša moja poveljšuje Gospoda". Njena radost ne pozna meja. Druga Marijina radost!

Končno je prišel Marijin čas, da namreč porodi Zveličarja sveta. Mariji se je krčilo srce ob misli, da nima njeno detece tople posteljice, ki bi ga obvarovala zimskega mraza. Borne jaslice so bile edino počivališče za novorojenega Boga-Človeka. Vendar je vso to žalost in skrb obvladalo neizmerno veselje ob rojstvu Deteta Jezusa. Rojen je tisti davno obljubljeni Mesija, Odrešenik vesoljnega sveta, in to je veselje neskončno. Še bolj jo je prevzela radost, ko so pastirci pripovedovali o čudovitih dogodkih tiste prve božične noči. Tretja Marijina radost!

Po Jezusovem darovanju v templju se je sveta družina vrnila nazaj v Nazaret, kakor poroča sv. Luka. Toda kmalu skleneta Marija in Jožef preseliti se v Betlehem, ki je bilo Davidovo mesto in kraj Mesijevega rojstva. Tam, najbrž v kaki siromašni hišici, je stanoval sveti par z Detetom vred. Medtem se je pa nekaj čudovitega zgodilo. Prišli so namreč iz daljnega Jutrovega Modri, ki so iskali novorojenega kralja. V Jeruzalemu ni noben vedel za tega Kralja, vendar so Modri izvedeli, da ima biti rojen v Betlehemu. Tja se torej napotijo. Čudežna zvezda, ki je Modre ves čas vodila, je bila izginila v Jeruzalemu, toda v Betlehemu se zopet prikaže in to pot ravno nad hišo sv. družine. Silno razveseljeni gredo Modri v hišo, kjer najdejo Dete z Materjo. Kaj pa Marija ob tem nepričakovanem obisku? Zopet vidi čudežno božje delo. Gotovo se neizmerno raduje nad tem dogodkom. Vidi, kako se je Bog usmili poganškega ljudstva s tem, da se je razodel tem Modrim. Pogani sprejmejo Kralja kraljev, Judje pa, ki so izvoljeno božje ljudstvo, ga ne poznajo. Marija hvali božje usmiljenje napram poganom. Četrta Marijina radost!

Marija in Jožef sta vsako leto hodila v Jeruzalem za velikonočne praznike, Jožef zaradi postave, Marija pa iz pobožnosti in da ne bi sama ostala doma. Zdaj ko je bil Jezus dvanajst let star, ga je začela vezati postava in je torej tudi on moral v Jeruzalem za praznike. Ko so se pa dovršili dnevi velikonočnega praznika, sta se Jožef in Marija z drugimi romarji odpravila na pot domov. Nista vedela, da je Jezus ostal v Jeruzalemu. Zvečer pa, ko so se popotniki

ustavili pri nekem prenočišču, izvesta, da Jezusa ni! Drugi dan se morata vrniti v Jeruzalem. Iščejo Jezusa povsod in šele tretji dan ga najdejo v templju med učeniki. Marija pa hitro stopi k Jezusu in vzdihne: "Sin, kaj si nama tako storil?" Jezus le mirno odgovori, da spolnjuje voljo svojega Očeta. Vendar vstane in odide s starši domov. Kakšna boleost je razjedala Marijino srce, more mati najbolj doumeti. Mogoče je mislila, da je že prišel Jezusov čas, ko bo moral trpeti in umreti. Toda kakšna tolažba se je vlila v Marijino srce, ko je vedela, da se ni nič slabega Jezusu pripetilo. Zdaj pa je bila zopet neizrečno srečna, ker je zopet ime-la Jezusa pri sebi. Peta radost Marijina!

Jezus je že trpel in umrl. Njegovo truplo je ležalo v kamenitem grobu. Obupani apostoli in drugi učenci Jezusovi, med katerimi je bila tudi Marija, so se vsi zbrali v hiši zadnje večerje zaradi strahu pred Judi. Vsi žalujejo, kakor da ni bilo več upanja, Marija tudi žaluje, a ima veliko upanje. Verjela je Jezusovi besedi, da bo namreč vstal od mrtvih tretji dan. In Marija je bila obilno poplačana. Jezus se je njej prvi prikazal po svojem častitljivem vstajenju. Tega sv. pismo nam ne pove, vendar je na vsak način verjetno, kajti tako se je spodobilo. Marija je ostala pri Jezusu do zadnjega, je verjela in upala, zato jo je Jezus tako razveselil. In kdo bi mogel popisati Marijino veselje, ko je videla svojega preljubega Sina v taki slavi. Vsa žalost jo je sedaj zapustila, mera tolažbe je bila zanj dopolnjena. Šesta Marijina radost!

Po Jezusovem vnebohodu je Marija še veliko let ostala v tej solzni dolini. Gotovo je medtem globoko vzdihovala po tistem času, ko bo zapustila to deželo prognanstva in se preselila v nebeško domovino. Hrepenela je po popolni, večni združitvi z Jezusom. Končno pa, ko se je Marija že postarala, je prišel k njej klic božji: Pridi, preljubljena moja, pridi! To je bilo za Marijo presrečna ura! Njena smrt je bila smrt ljubezni. Njeno truplo pa ni ostalo dolgo v grobu, kajti angeli so Marijo z dušo in telesom vzeli v nebesa. Tam gori v nebeških višavah pa je Jezus kronal svojo presrečno Mater Kraljico nebes in zemlje. O sreča, ki jo je mogla le Marija okusiti! Ta radost Marijina je neskončno prekosila vse prejšnje Marijine ra-

dosti. In ta je sedma velika Marijina radost — radost, ki traja za vso večnost!

Praznik sedmerih Marijinih radosti se ob-haja 22. avgusta.

MRTVEC POTUJE V ŽIVLJENJE

P. Bernard.

NASLEDNJI nad vse zanimiv dogodek se je pripetil v daljni Mandžuriji in je bil popisan v japonskem katoliškem listu. Gotovo bodo tudi naši naročniki radi brali.

Možu je bilo ime Pavel Kim. Bil je globo-ko veren katoličan. Nekoč je potoval peš v strupeni zimi po planjavah širne Mandžurije. Pod nogami je škripalo in priganjalo korak. Ni bilo dolgo, ko je Pavel zagledal ob poti prijaz-no gostilno. Zavil je noter in našel družbo mo-žakov pri toplem čaju.

Ko se je nekoliko seznanil s tujimi obrazi, mu je bilo žal, da je zavil v gostilno. "Krivič-na sodba je sicer slaba stvar," si je mislil Pavel, "ali tukajle ne bo krivice, še si mislim, da so ro-kovnjači." Čeprav je bil skrajno trujen, je ven-dar v največji naglici napravil nekaj požirkov in jo mahnil naprej.

Kar se je dalo, se je poganjal po zimski cesti, da bi bil čimprej spet sam, zakaj samota se mu zdaj zdela pravi blagoslov. "Spet enkrat na varnem," je ponavljal sam zase in lovil sapo v mrzlem zraku. Potem se je ozrl in kri mu je zastala. Sto metrov za seboj jih je videl, kako hite za njim . . .

Spustil se je v dir. Rokovnjači so mu za-merili, da jih je tako očitno obdolžil slabih na-menov, in so se spustili za njim. V nekaj hipih so ga imeli v krempljih. Le par besed je mogel reči v obrambo in zagovor, pa mu je krepak udarec na glavo vzel zavest. Kmalu se je pa spet zavedel in čutil, da mu pretipavajo žepe. Modroval je sam zase:

"Kar mrtvega se bom naredil, morebiti me bodo pustili."

Prav tedaj je rokovnjač otipal Pavlov žep-ni nožič. Zdelo se mu je kot nalašč.

"Glejte si no, to je pa kot naročeno. S tem mu kaj lahko puščam kri."

Rečeno, storjeno. Nož je že tičal globoko

v Pavlovem vratu in naš potnik je spet zgubil zavest . . .

Čas je potekal in Pavel je spet prišel k sebi. Kot motno brleča lučka se mu je vrnilo življenje. Tema vsenaokoli. Rokovnjačev nikjer. Sam samcat, le smrt se je motovila okoli njega. Pretreslo ga je. Da bi umrl takole na samem — brez zakramentov? Bog ne daj!

Od nekdanj je molil vsak dan tri posebne Zdrave Marije za srečno smrt.

“Zdaj se mora pokazati, da moja molitev ni bila zastonj. Marija me ne bo zapustila. Pomagala mi bo, da pridem do duhovnika. Gotovo samo zato še nisem umrl.”

Z zadnjimi silami ugašajočega življenja se je spravil na noge in se opotekal dalje. Komaj je videl cesto pred seboj. Kam vodi in kod, to vprašanje je bilo odveč. Čudil se je in čudil, kako da ni umrl od noža, pa se mu je kmalu razjasnilo. Vrat mu je bil odrevenel, nikamor ni mogel kreniti glave. Vse doli po prsih je začutil plast rdečega ledu . . . Ko je lila iz rane kipeča kri, je v strašni zimi hitro zmrznila in končno mu je krvavi led rano zaprl.

Kmalu je omagal in se opotekel v sneg. Zdelo se je, da je pošla zadnja mrvica telesnih moči. Obšla ga je silna skušnjava, da bi oble-

žal in se prepustil objemu neizogibne smrti. Pa misel na dušo mu je vlila novih moči. Kolikokrat se je dvignil in spet onemogel, Pavel ni štel. Pozneje je pravil, da se mu je zdelo vse kot brezkončen pekel. Vendar je videl, da tam nekje daleč pekel prehaja v nebesa, in se je spet in spet dvigal. Ko je bila izčrpana prav zadnja kapljica volje in telesne moči, je kakor v sanjah zablestela slabotna lučka pred njim in zavedel se je, da je Marija prihitela svojemu vitezu na pomoč.

Opotekal se je za lučko in stal pred hišo. Posrečilo se mu je, da je ljudi opozoril na svojo prisotnost. Hotel je prositi, naj mu duhovnika pokličejo, pa ni bilo besede iz ust. Namesto nje je žvižgalo iz grla kot veter v drevesnih vejah. Pokazal je rožni venec, ki so mu ga bili rokovnjači pustili, in je z znamenji dopovedal, kaj ga teži. Kmet je razumel, skočil na konja in brzel po duhovnika. Privedel ga je in še zdravnika povrhu. Prvi je opravil vse potrebno za dušo, drugi je zašil zevajočo rano in pritrdil glavo nazaj na vrat. Pavel je ozdravel. Večkrat reče takole:

“Tak res nisem umrl? Pa bi bil, če bi ne bil imel toliko zaupanja v presveto Devico . . .”

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

(Dalje.)
IMENITEN GOSPOD.

MEGLЕНЕGA dne pozno popoldne je prišel popotnik v preprosto gostilno v nekem kentuškem selu. Gostilna je bila polna ljudi, ki so pripadali raznim stanovom. Kentučani veljajo za močne ljudi, pa tudi za robate in neotesane, kolikor ni med njimi takih, ki se bavijo s kruto kupčijo s sužnji. To se je videlo tudi na ljudeh v gostilni, zakaj o prijaznosti in vljudnosti do drug drugega ni bilo govora. Vsak je delal, kar se mu je ravno ljubilo, vsedel, ali vlegel se je, kakor mu je najbolje kazalo.

Sploh imajo Amerikanci navado, tudi bolj omikani, da žvečijo tobak, posebno še v Ken-

tukiju, kjer ga pridelujejo doma. Bilo je torej v hiši izgovorjenih komaj deset besed, da ne bi pljuvali na levo in desno, kar morajo čikarji delati.

Popotnik, ki ga je bolj slabo vreme kot žeja in lakota prignalo v hišo, je komaj našel pri peči prostorček za oddih. Ker ni bilo kaj drugega početi, je vzel v roke časnik in bral. Posebno pazljivo je bral sledečo notico:

“UBEŽNI SUŽNJI. — Podpisanemu je ušel mulat JURIJ. Visok je skoraj šest čevljev, zelo bele polti in ima kodraste, kostanjeve lase. Precej je olikan, lepo govori, zna pisati in brati ter se nosi kot belokožec. Ima pa na hrbtu in plečih velike brazgotine, ki so mu ostale od bičev. Na desni roki ima vžgano črko H. Kdor mi privede živega, prejme štiristo dolarjev na-

grade. Toliko plačam tudi tistemu, ki mi dokaže, da ga je umoril. — Haris Harison Konuti.”

Popotnik je nehotel bral poročilo polglasno, ker mu je silno kipelo srce. To bomo lahko razumeli, če povem, da je bil ta popotni človek nam že znani blagosrčni tovarnar Vilson, pri katerem je Elizin mož Jurij delj časa delal.

Kar je Vilson bral, je od besede do besede slišal mož čedne postave, ki se je s stegnjenimi nogami upiral v peč. Ko je oni nehal brati, je mož vstal, potegnil Vilsonu časopis iz rok in pljunil na tisto poročilo. Jezno je vrgel list daleč od sebe in se spet mirno vsedel rekoč:

“Taka je moja sodba o tem.”

Vilson ga je ves začuden vprašal:

“Kaj naj vse to pomeni? Kaj hočete reči?”

“Kar sem storil s tem časopisom, isto bi rad storil s pisavcem tega oznanila. Naravnost v obraz bi mu pljunil, če bi bil pred menoj. Kdor ima takega sužnja kot je Jurij, pa ne zna bolje z njim ravnati, zasluži, da ga zgubi. Take objave so naravnost sramota za Kentuki. Taka je moja misel in jo povem vsakemu v obraz.”

Gospod Vilson je zadovoljno prikimal, oni je pa nadaljeval:

“Tudi jaz imam sužnje in korenjaki so, gospod! Lahko počnem z njimi, kar hočem. Vendar sem jim že večkrat dejal, da lahko uidejo, kadar hočejo. Ne bom se brigal zanje. Tako ravnam s sužnji in nikoli mi ne bo žal. Če vedo, da lahko brez strahu uidejo, gotovo ne gredo. Poleg tega moji tudi vedo, da sem jim pripravljen dati prostost, če bi se mi kdaj zahotelo, da bi sužnje ne imel več. Povem vam pa, da ga ni posestnika v vsej okolici, ki bi toliko opravil s sužnji kot jaz. Poslal sem jih na primer v Cincinnati na semenj s konji, ki so bili vredni po 500 dolarjev, pa so mi vselej ves denar pošteno prinesli. To je odtod, ker z njimi dobro ravnam. Kdor pa ravna z njimi kot s psi, mu tudi vračajo kot psi. Ravnajte z njimi kot z ljudmi, pa bodo do vas kot ljudje.”

“Prav pravite”, je pritrdil Vilson. “Kar se pa tiče tega sužnja, ki sva o njem brala, ga dobro poznam in vam lahko rečem, da je prebrisan mlad človek. Blizu šest let je delal v moji tovarni in je bil najpridnejši med vsemi mojimi ljudmi. Ima brihtno glavo. Iznašel je prav pripraven stroj za čiščenje prediva, ki jo rabijo že

v mnogih tovarnah. Njegov gospodar je dobil na stroj patent.”

“In ima od tega seveda dobiček. Namesto da bi bil sužnju hvaležen, ga pretepa in mu vžiga na roko sramotilna znamenja. Če bi imel človek priložnost, bi temu ničvrednežu vžgal znamenje, ki bi ga pomnil vse žive dni.”

Pred hišo se je ustavila kočija in naredila konec pogovoru. Lep voz je bil in v njem je sedel brhek, lepo oblečen mož. Na kozlu je sedel črn kočijaž.

Vse je drlo k oknu ali vratom, da bi videli prišleca. Ravno je stopil z voza. Bil je visok, še mlad, na oči kakor španjolski kreolec. Imel je razumne črne oči in kodraste, svetločrne lase. Vse njegovo vedenje je bilo prikupljivo, da se je vsem na mah priljubil. Prijazno se je približal navzočim, stopil v gostilno in si naročil prenočišče. V knjigo se je vpisal pod imenom Henrik Butler iz Oaklanda. Pobral je prej omenjeni časopis in med drugim prebral tudi poročilo o ubeglem Juriju. Nagnil se je h kočijažu in dejal:

“Jim, tu je popisan mulaški suženj visoke rasti, bele polti, z vžganim znamenjem na roki. Pa ne da bi bil oni, ki sva ga videla v sosednjem selu?”

“Že mogoče, gospod Butler. Ali ne spominjam se, kakšno znamenje mu je bilo vžgano na roko.”

“Tudi jaz se nisem menil za to.”

Odložil je časopis in poprosil gostilničarja, naj mu hitro pripravi sobo, češ da ima še precej pisati pred večerjo. Gostilničar se je vljudno priklonil in spravil takoj na delo vse svoje ljudi, da bi takemu gospodu zadovoljivo postregli. Tujec se je še nekaj časa pogovarjal s kočijažem.

Vilson si ga je od strani ogledoval in se čudil, kdo bi utegnil biti. Nekako znan se mu je zdel, pa se le ni mogel domisliti, kje bi ga bil že videl. Naenkrat se Butler dvigne in stopi k Vilsonu.

“Gospod Vilson, jelite? Ne zamerite, da vas nisem precej spoznal, dasiravno ste vi mene takoj spoznali, kakor se mi vidi. Jaz sem Butler iz Oaklanda”.

“O, o, saj res! Lejte si no, da, vi . . .”

Vilson je jecljal in bil očitno v zadregi.

V tistem hipu vstopi hlapec in pove, da je soba pripravljena. Hitro pripomni Butler:

"Gospod Vilson, zelo me veseli, da sva se srečala. Imam še važne reči pogovoriti z vami. Ali bi ne hoteli stopiti z menoj v sobo, da se na samem pomeniva?"

Vilson je rad stopil za njim, čeravno se mu je vse nekam čudno zdelo. Butler je skrbno zaprl vrata in z velikim veseljem objel Vilsona. Ta mu je še bolj začuden pogledal bistro v obraz in vzkliknil:

"Jurij, ali ste res vi?"

"Da, jaz sem, gospod Vilson."

"Kaj takega bi si niti v sanjah ne mislil."

"Rad verjamem. Obleka me je vsega drugačnega naredila. S sokom orehovih lupin sem si pomazal obraz in si počrnil lase. Sami vidite, da se v časopisu razglašena objava ne ujema z mojo osebo."

"Pa ste vendar v strašni nevarnosti, ljubi moj Jurij. Jaz bi vam kaj takega nikoli ne svetoval."

"Sam sem odgovoren," pripomni Jurij in se zadovoljno smehlja.

Vilson je bil zelo dobrega srca, posebne bistrosti uma pa ni imel. Razburjen je stopal po sobi in premišljal. Rad bi Juriju pomagal z begom na varno, toda bal se je, da ne bi s tem prelomil postav in obstoječega reda. Končno je le spregovoril:

"Poslušajte me, Jurij. Da ste pobegnili in ušli dosedanemu gospodarju, temu se nič ne čudim. Vendar moram reči, da mi je žal, neskončno žal."

"Kaj vam je žal?"

"Da se upirate postavam svoje domovine..."

"Svoje domovine . . . Jaz nimam domovine, nimam doma, razen — grob! In srčno si želim, da bi že bival v njem."

"Ne tako, ne tako, ljubi Jurij. To je greh. Trdega gospodarja imate, tega ne more nihče tajiti, in njegovo ravnanje je vse graje vredno. Ne bom ga zagovarjal. To pa tudi veste, da je angel Gospodov ukazal Hagari, naj se vrne k svoji gospodinji, in apostol Pavel je Onezima poslal gospodarju nazaj."

"Za Boga svetega, ne razlagajte mi svetega pisma na tak način. Gospod, dobro veste, da je moja žena prava kristijanka in da tudi v meni bije krščansko srce. Sveto pismo častim in spo-

štujem. Naj me Bog sodi, naj on odloči, če sem prav storil ali ne."

"Vendar si štejem v svojo dolžnost, da vas svarim, Jurij. Apostol nas uči: Slednji ostani v stanu, v katerega je pozvan. Vsi se moramo tedaj vdati v to, kar nam nakloni božja previdnost. Ali ne mislite tako, ljubi moj?"

Jurij je obstal pred njim s sklenjenimi rokami in se mu je bridko nasmehnil.

"Postavim, gospod Vilson, da bi prišli Indijanci in vas ujeli. Odvedli bi vas od žene in otrok. Silili bi vas, da morate svoje žive dni zanje saditi koruzo. Ali bi si vi šteli v sveto dolžnost, da ostanete v poklicu, v katerega ste bili pozvani? Ali ne bi pograbili prvega konja, ki bi pred vami obstal, ga zajahali in rekli Indijancem zbogom? Kaj pravite?"

Vilson se je zamislil in spoznal, da so Jurijeve besede ovrogle vse njegovo besedovanje. Dolgo je molčal in ni vedel kaj odgovoriti. Bil je omehčan in je skušal Jurija potolažiti, pa tudi še bolj posvariti. Dejal je:

"Jurij, dobro veste, da sem bil vedno vaš prijatelj in sem vam vedno le dobro želel. Zdaj ste pa v strašni nevarnosti in bojim se, da ne boste mogli doseči svojega namena. Le pomislite, kaj bi bilo, če bi vas gospodar ujel. Nikoli se vam ni tako hudo godilo, kot bi se vam potem. Mučil bi vas, da bi napol mrtvi obležali, potem bi vas prodal v južne kraje."

"Prav pravite, v veliki nevarnosti sem in to sam prav dobro vem. Toda . . ." Po teh besedah je odpel suknjo ter izza pasa potegnil dve nabiti pištoli in bodalce. "Zdaj veste, da se ne bojim zasledovalcev. V južne kraje me ne bodo spravili. Nikoli ne! In če se zgodi najhujše, mi še vedno ostane šest kolen svobodne zemlje . . ."

"Ej, Jurij, vaša domišljija je strašno razgreta. Ali bi mogli prelomiti postave in grešiti zoper svojo domovino?"

"Zoper domovino! Gospod Vilson, vi imate domovino. Kje pa je moja domovina, kje je domovina vsakega suženjskega sinu? In kakšne postave so za nas? Mi jih ne delamo, mi nimamo besede takrat, ko se delajo postave. Edino to vemo o njih, da nas drže vedno pod jarmom."

Vilson tudi na to ni vedel odgovoriti. Jurij je pa nadaljeval:

"Gospod Vilson, pogledjte me prav natan-

čno in povejte, če nisem prav tako ustvarjen kot drugi ljudje. Čujte me torej, da vam nekaj povem. Imel sem očeta, ki je bil gospod kakor vi. Pa je tako dobro skrbel zame, da sem bil po njegovi smrti s psi in konji vred prodan. Tako so se poplačali njegovi dolgovi. Na svoje oči sem videl, kako je bila prodana moja mati s sedmimi sinovi vred. Vsak je šel k drugemu gospodarju. Jaz sem bil najmlajši. Ko sem bil prodan, je padla moja mati na kolena pred mojega novega gospodarja in ga s povzdignjenimi rokami prosila, naj kupi še njo, da bo imela vsaj enega otroka pri sebi. Pa kaj storil hudo ba? Sunil je mojo mater spred sebe s težkimi škornji in ji obrnil hrbet. Videl sem nesrečnico, kako je krvavela. Poslednje, kar sem slišal od matere, je bilo obupno vpitje in jok. Pa že me je nečlovek privezal na sedlo in odjezdil z menoj."

"In kaj je bilo potem?" je Vilson sočutno vprašal.

"Moj gospodar se je obenem pogajal za mojo sestro in jo je kupil. Bila je dobra in pobožna deklica, tudi enako zala kot moja mati. Bila je dobro vzgojena in se je lepo vedla. Sprva sem bil tega vesel, sem bil vsaj v bližini enega svojega človeka. Kmalu sem pa obžaloval, da je bil tudi njo kupil. Gospod Vilson, stal sem pred vrati in slišal, kako jo je pretepал. Srce se mi je krčilo in hotel sem zakričati, pa sem vedel, da ji ne morem prav nič pomagati. Topena je bila, pa zakaj? Ker je Boga imela pred očmi. Mislím, da me razumete. Naposled sem videl, kako so jo vklenili v verige in jo prodali prekupčevalcu s sužnji. Odpeljal jo je v Novi Orlins na semenj. In to samo zavoljo njene stanovitnosti. Od tistega časa nisem več slišal o njej. Rastel sem, leta so tekla, zdela se mi je cela večnost. Nisem imel človeka, ki bi mi dajal pogum, ki bi me samo enkrat prijazno pogledal.

Nisem imel ne očeta ne matere, ne sestre in ne druge žive duše, ki bi skrbela zame. Verjemite mi, da sem bil dostikrat tako lačen, da bi glodal kosti, ki so bile vržene psom. Po cele noči sem prejel na postelji, pa ne zavoljo gladu, temveč zavoljo matere in sester, ki jih nisem imel pri sebi, da bi me ljubile in mi dale prijazno besedo. Živ človek mi dal lepega pogleda, dokler nisem prišel v vašo tovarno. Gospod

Vilson, srčna vam hvala, vi ste prijazno ravnali z menoj. Navajali ste me k dobremu, izpodbujali ste me, da sem se učil brati in pisati. Bog ve, kako sem vam hvaležen. Potem sem se seznanil s svojo ženo. Videli ste jo in veste, kako je dobra in blaga. Toda kaj se je zgodilo? Moj gospodar pride nenadoma, hoče me odtrgati od žene in od vsega, kar mi je bilo ljubo in drago, ter me hoče potlačiti v blato. Samo zato, ker mi je bilo treba poklicati v spomin, da sem samo zanikern zamorski pes. Pa še ni bilo dosti. Naposled se vtakne vmes med mene in ženo ter me hoče prisiliti, naj jo pustim ter si vzamem drugo.

Pomislite, gospod Vilson! Vse te reči, ki so zadele mojo mater, brate, sestre in mene, so po postavah te dežele popolnoma pravilne in vsakemu svobodnemu dovoljene. Zdaj pa še recite, da naj bom poslušen postavam moje domovine!!! Nimam domovine, kakor tudi očeta nimam. Dobil si pa bom domovino. Od vaše dežele ne zahtevam nič drugega ko to, da me pusti bežati v Kanado, ki me bo sprejela in branila. Potem bom tudi jaz imel domovino. Njenim postavam bom pokoren. Bojeval se bom za novo domovino, dokler bo še kapljica krvi v meni. Pravite, da so vaši očetje delali enako. Če so oni imeli pravico, zakaj bi je jaz ne imel?"

Vilson je bil premagan. Obrisal si je solzo in ogorčeno vzkliknil:

"Grom in strela na vso to grdobijo! Saj sem vedno trdil, da je ravnanje s sužnji naše prekletstvo. Da, Jurij, le naprej, toda vedno previdno in pazljivo. Le moriti nikar! Jaz bi ne mogel nikomur nič žalega storiti. Kje je pa vaša žena?"

"Šla je, gospod Vilson, šla je z otrokom na rokah. Bog ve kam. Najbrž proti severu. Sam Bog ve, če se bova še kdaj videla na svetu."

"Da je ušla? Ali je mogoče? Da je ušla tako dobremu gospodarju?"

"Dobri gospodarji pogosto zabredejo v dolgove. Postave te dežele pa dopuščajo, da sme tak gospodar prodati suženjskega otroka od materinih prsi in poplačati dolgove."

Jurij je bridko vzdihnil, Vilson je bil popolnoma omehčan. Iskal je nekaj po žepu in vzkliknil:

"Da, da, res je tako. Vse besede prekli-

čem. Vidim, da niti vam niti vaši ženi ni mogoče drugače ravnati. Vzemite tole."

Ponudil je Juriju šop bankovcev. Jurij se je branil in obenem zahvaljeval.

"Ne, ne, moj ljubi, predobri gospod. To bi bilo preveč, saj ste že tako toliko zame storili. Imam dovolj denarja, da pridem do svojega cilja."

"Pa vendar morate vzeti, Jurij, morate vzeti. Denar je povsod dobra pomoč in nikoli ga nimaš preveč, da si ga le pošteno pridobiš. Vzemite torej to malenkost z mirnim srcem, prosim vas, vzemite."

Jurij se je vdal skoraj prosečemu pogledu gospoda Vilsona in je dejal:

"Pa bodi po vašem. Sprejemem pa denar samo pod pogojem, da ga smem o prvi priliki vrniti."

Vilson je bil vidno razveseljen in je vprašal:

"Zdaj mi pa povejte, kako dolgo mislite takole potovati. Menda vendar ne predolgo? Sicer ste si dobro zamislili svoj načrt, vendar je zelo nevaren. Kdo pa je vaš črni kočijaž?"

"Fant, ki mu lahko zaupam. Pred več ko pol leta je ušel v Kanado. Ondi je slišal, da je njegov gospodar iz jeze zavoljo njegovega bega strahovito pretepel njegovo mater. Vrnil se je torej nazaj, da potolaži starko in jo po možnosti odpelje drugam."

"Ne še. Bil je pa že prav blizu tistega kraja in iskal priložnost. Najprej bo mene sprem-

"Ali jo je že spravil na varno?"
ljal v Ohio, in me seznanil s prijatelji, ki so nekdanjemu pomagali z begom. Od tam se povrne in bo skušal odvesti mater."

"To je nevarna, silno nevarna reč."

Jurij se je moško postavil pred Vilsona in se mu v obraz smejal. Mož se je čudil in dejal:

"Jurij, priznati vam moram, da ste si svojo stvar prav dobro zamislili. Tudi govorite in se nosite kakor malokdo."

"Dragi gospod, to je od tod, ker sem svoboden človek. Da, svoboden sem in nikoli več ne bom nikomur rekel gospodar."

"Čuvajte se. Igre še niste dobili in vsak hip lahko padete komu v oblast."

"Če bi se pa to zgodilo, potem se bom pač moral tolažiti z mislijo, da bomo vsaj v grobu vsi enaki in svobodni."

"Kaj pa vaše vžgano znamenje na roki?"

Jurij si je slekel rokavico in pokazal Vilsonu komaj zaceljeno rano.

"To je spomin, ki mi ga je dal gospod Harris v slovo. Kar se nevarnosti tiče, sem nanjo popolnoma pripravljen. Jutri zjutraj na vse zgodaj odpotujem od tu; še pred večerom dospem v Ohio in bom tam, tako upam, mirno spal. Potujem podnevi, se ustavljam v najodličnejših gostilnah in se pogovarjam z najimenoitnejšo gospodo. Tako nikomur ne pride na misel, da sem ubežen suženj. Še eno željo nosim v srcu in vam bom neskončno hvaležen, če mi jo izpolnite. Upam sicer, da se bo vse srečno izteklo, vendar se utegne pripetiti, da bom svobodo plačal s smrtjo. Imam od žene za spomin to bučiko. Skrbite, da ji pride v roke in da zve mojo poslednjo željo. In ta je, naj ubeži v Kanado in tam vzgoji najinega sinčka v svobodi."

"Srčno rad vam izpolnim to željo. Sicer se pa nadejam, da ne boste umrli, ker trdno v Boga zaupate. Da, Jurij, v Boga zaupajte in prav gotovo vam bo pomagal."

Vilson je imel vse solzne oči, ko se je s temi zadnjimi besedami poslovil od Jurija.

(Dalje.)

DENARJA ŠE – PREVEČ

And. Tomec

KDO, ki je kdaj agitiral za katoliške liste, ni slišal izgovora takih, ki hočejo veljati za katoličane, da nimajo denarja, da bi naročili katoliški list. — Pa koliko jih je med njimi takih, ki lažejo, da nimajo denarja in da zato ne morejo naročiti katoliških listov, ker v resnici imajo denarja še — preveč! Imajo ga še toliko, da ga izdajajo še celo za — protiverske in protikatoliške liste, za liste, ki so njim nasprotni in sovražni, za liste, ki jih dan za dnem kot katoličane napadajo, sramotijo, smešijo, jih zmerjajo in proti njim hujskajo! Kljub temu, da protikatoliški listi delajo in se bojujejo proti vsemu, kar je katoliškega, imajo premnogi "katoličani" toliko denarja še zmeraj, da to delo in ta boj proti katoličanstvu naročajo in plačujejo, dočim bi ga ne smeli, četudi bi bili milijonarji, in bi ga tudi ne hoteli, če bi le malo v glavi imeli in vsaj nekoliko premisleka bili zmožni, in bi ga ne mogli, če bi vsaj nekoliko sramu pred samim seboj in pred drugimi imeli,

in če bi v njih srcih bilo vsaj nekoliko prostora za — vest.

Tako pa . . .

No, če njim samim ni nič za njihovo čast in ugled . . . Kaj bi jim mi drugi mogli pomagati?

Mi jih moremo samo pomilovati, če sami nič ne sprevidijo, kaj je prav in kaj ni in kaj se zanje spodobi in če se jim po vrhu vsega tega še od naše strani ne da prav nič dopovedati — in so kar tjavendan in brez skrbi za to, če je med tem, kar se imenujejo in kar v resnici so velikan-sko nasprotje, kar jih dela že — smešne . . .

OD TISKA JE VSE DRUGO ODVISNO.

Na svetu je več slabega kot dobrega. Tako je tudi veliko več slabega tiska, kot pa dobrega. Ravno zato je pa tudi dandanes veliko več slabih kot pa dobrih ljudi.

Naj pa bo kdo sam še tako slab in nič vreden, vendar želi, da bi bili drugi nasproti njemu dobri in pošteni, da bi se mu ne bilo od njih strani bati nobene škode in neprijetnosti. Da, to, da bi bili na svetu ljudje dobri, želijo tudi tisti, ki na vso moč in z vsemi silami in z vsemi sredstvi delajo na to, da so ljudje — tim slabši, ki ljudi fanatizirajo in jih vzgajajo v prave zveri v človeški podobi. Ti ljudje dobro vedo, da bi bilo na svetu prav dobro, če bi bili vsi ljudje dobri in pošteni in bi tudi oni delali na to, da bi bili ljudje dobri in pošteni ali pa bi vsaj na to ne delali, da bi bilo več ljudi slabih in slabših — ko bi ne bilo vere in bi jih ta tako v oči ne bodla. Tako pa imajo raje vse drugo zlo brez vere in delajo in se bojujejo zato na vso moč proti veri, kakor pa da bi videli, da je na svetu vera, čeprav rodi najboljše sadove in vzgaja najboljše in najplemenitejše ljudi, čeprav je vera temelj vsega dobrega in največjega socialnega pomena.

Kdo ne uvidi, da je tisk največji, najuspešnejši vzgojitelj? Koliko je ljudi, ki so bili od svojih staršev, duhovnikov in krščanskih učiteljev v mladosti dobro in v krščanskem duhu vzgojeni, pa jih je pozneje protiverski tisk pokvaril in po svoje vzgojil. Koliko ljudi je, ki bi bili ostali dobri in verni, ko bi ne bili čitali protiverskih časopisov in nasprotno, koliko še drugih ljudi bi postalo žrtev protiverskega tiska, ko bi ne čitali dobrih katoliških časopisov. Od tiska je torej dandanes v glavnem odvisno, kak-

šni so ljudje na svetu. Da so ljudje dobri, je odvisno od dobrega tiska, da so slabi, je to odvisno od slabega tiska. "Povej mi s kom se pečaš in povedal ti bom, kdo si", pravi pregovor.

Kdo torej, ki želi, da bi bili na svetu ljudje dobri in čim boljši in da bi bilo manj ljudi slabih in da bi bili manj slabi, ne bi bil ves vnet in navdušen za katoliški tisk, za katoliške časopise?

Kdor hoče, da bi bili ljudje dobri, čimveč ljudi dobrih in čimboljših, kdor hoče samemu sebi in bližnjemu dobro, kdor hoče, da bi bile na svetu boljše razmere, srečnejši časi, za svet, za vero, za cerkev boljše — ta naj skrbi, dela za dober katoliški tisk, naj naroča, podpira in širi katoliške časopise.

Na ta način lahko vsakdo izmed nas skrbi in dela na to, da je čimveč ljudi dobrih in da je na svetu čimboljše in čimboljše tudi zanj samega.

Pa ne le lahek način je to za vsakega izmed nas, temveč tudi naravnost dolžnost nas vseh je, skrbeti za katoliški tisk in podpirati naše katoliško časopisje. Niso v to poklicani samo pisatelji, uredniki, izdajatelji in založniki časopisov, temveč ravno tako tudi naročniki, ker so eni brez drugih brez pomena in ničesar ne morejo.

Vsakdo vidi sedanji silni napredek. In če bi bila sreča človeštva odvisna od napredka, bi moralo biti dandanes na svetu nad vse "lušno", pa je nasprotno tem hujše, čimvečji je napredek, ker obenem tudi napreduje nevera in boj proti veri.

Ves napredek, pa naj bi bil še tolik, nič ne pomaga in ne bo nikdar pomagal, dokler bo na drugi strani v tako obilni meri primanjkovalo tega, ki je resnična podlaga sreče človeštva in vsemu dobremu. **In to je naša katoliška vera in življenje po njej. To je katoliška vzgoja, to so katoliška načela.** Za vse to pa skrbijo pred vsem katoliški časopisi.

Zato pa kdor hoče, da bo na svetu več dobrega kot slabega, naj naroča in podpira dobre katoliške časopise. S tem naj bo povedano vse.

ČEMU NAROČATI ČASOPISE?

Mislím pri tem samo na dobre, katoliške liste, ker slabih listov bi bilo bolje, da bi jih sploh ne bilo, ker so strup za glavo in srce, posebno pa za duše.

Torej čemu naročati dobre časopise?

Naročati dobrih katoliških časopisov nimamo samo zato, da jih beremo, kakor mnogi mislijo, in zato tudi potem mislijo, da če jih ne morejo brati, jih je brez pomena naročati in jih zato tudi ne naročajo.

V tem je zмотa. Dobrih listov nam ni naročati samo zato, da jih beremo, temveč tudi zato, da s tem podpiramo in zdržujemo katoliški tisk, ki je za nas katoličane v teh nam tako sovražnih in vihnih časih najmočnejše in najuspešnejše orožje in obrambni zid pred navalom in napadi sovražnikov naše vere in naše časne in večne sreče.

Naročati katoliške časopise moramo tudi zato, da s podpiranjem in razširjanem katoliškega časopisja preprečujemo, da se na istih mestih, kjer zavzemajo svoje mesto katoliški časopisi in vršijo svoje apostolsko delo, ljudi poučujejo, k dobremu nagibajo, pred hudim svarijo, branijo vero, resnico, pravico in nedolžnost, ne naselijo protiverski časopisi, kateri ljudi zapeljujejo, slepijo in zastrupljajo in ki iz mirnih, poštenih, čednostnih, vernih in srečnih ljudi vzgajajo nemirne, nepoštene, strastem in pregreham udane, brezverne in veri sovražne in zato nesrečne ljudi, izmed katerih so premnogi v sovraštvo in boju proti veri in katoličanstvu največji fanatiki, najbolj divje zveri, da, naravnost hudiči v človeški podobi, kakoršnih nas Bog varuj ali bolje, kakoršnih se sami varujmo s tem, da s podpiranjem in razširjanem katoliškega tiska jemljemo mesto in moč protiverskemu tisku in s tem v čimvečji meri preprečujemo in omejujemo njegovo pogubonosno delo.

Vidite kako dobro, kako potrebno in koristno, kako apostolsko, kako dobro delo telesnega in dušnega usmiljenja opravlja in vrši, kdor naroča, podpira in širi katoliške časopise.

In to splošno dobro delo, ki ga vršimo z naročanjem in podpiranjem katoliških časopisov ima poleg splošne in skupne koristi za nas še posebno zasebno korist, kajti čimveč je na svetu katoliškega branja in čimboljše je, temveč bo na svetu dobrih ljudi in temboljši bodo oz. čimmanj bo slabih ljudi in čimmanj slabi bodo, tembolje bo za nas, temmanj bo nevarnosti, da nam kdo škoduje, nas ogoljufa, okrade, ubije itd.

Že samo to, da z naročanjem in podpiranjem katoliških časopisov delamo in pomagamo k temu, da je na svetu več dobrih ljudi in da so

boljši in obenem, da je na svetu manj slabih ljudi in da so manj slabi, bi nas moralo nagibati, da z vso vnemo in požrtvovalnostjo skrbimo za čim močnejši katoliški tisk.

Pri vsem tem pa nam katoliški časopisi, četudi jih nimamo časa vseh prebrati, temveč jih le nekoliko preberemo in pregledamo, nudijo še posebej mnogo užitka, zabave, pouka, vsestranske koristi in sreče v tem, ker se zavedamo, da s tem vršimo najboljše in najbolj apostolsko delo in opravljamo svojo veliko katoliško dolžnost. — To je pa neizmerno veliko več vredno, kot pa nas stane tista borna naročnina, ki jo damo za katoliške časopise.

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje.)

KO sta Nežica in Fabiola imeli svoj pogovor v ječi, sta ob ravno istem času se posvetovala v prefektovi hiši Tertul in njegov sin Korvin. Premišljevala sta namreč, kako bi laheko dobila Fabiolino premoženje in zraven tudi Nežino. — Fulvij in Evrota sta se pomenkovala o Nežinem premoženju; sta bila namreč v skrbeh, da jim morda vse izpodleti. Fulvij je končno sklenil, da gre k Nežici in ji še enkrat ponudi rešitev. Če se mu ne bi posrečilo, bo šel k cesarju zahteval kos Nežinega bogastva, kajti on je zatožil.

Fulvij je šel iz svojega stanovanja na mrzli nočni zrak, da si malo ohladi vročo kri in si umiri nepokojno srce. Brez vsakega namena je lazil semtertja, a vendar ga je nekaj vleklo bliže in bliže Tulijanovi ječi. Kaj je neki bilo? Ali vest, ali osramočeni ponos; znabiti izpodbadajoča ga lakomnost? Zavrženega, zaničevanega in ponižanega se je čutil od deklice, katere premoženje se mu je zdelo neobhodno potrebno, da se reši beraške palice in smrti; vendar bi bil še rajše imel njo kot njeno smrt. Umoriti jo dati, to se mu je zdela grozna silovitost, ko bi bilo le kako drugače mogoče. Še enkrat ji hoče ponuditi rešitev.

Ravno je stal pri durih ječe; povedal je glasilo in izpustili so ga v sobico mlade jetnice. Ne-

ža ni zbežala v kot, ko ga je zagledala, kakor zbeži plaha ptica, ko se na kletki pokaže jastreb, ampak mirno in srčno je stala pred njim.

"Fulvij", nagovori ga vljudno, "le še malo ur je mojega življenja, dajte mi vsaj te trenutke preživeti v miru."

"Gospodična, jaz sem prišel, da vam podaljšam te ure na leta, če vam je drago; in namesto miru vam prinesem srečo."

"Tako nagovoriti tisto, ki ste jo izročili smrti, to je zasmehovanje."

"Nikakor ne, predraga gospica! Vaša usoda je v vaši roki; le lastna trdnovratnost vas izročuje smrti. Prišel sem še enkrat in zadnjič s svojo ponudbo, da vam rešim življenje; izvolite torej!"

"Ali vam nisem povedala že prej, da sem kristjanka in da rajši stokrat umrjem, kakor da bi zatajila svojo vero?"

"Jaz ne terjam več tega od vas. Le bežite z menoj, ječa mi je odprta; in kljub vsem cesarskim razglasom boste živeli, četudi ste kristjanka." —

"Saj sem vam tudi razločno povedala, da je že moj Zveličar in Gospod Jezus Kristus moj Zenin in da mu hočem ostati vedno zvesta."

"Bedarija in vraža! Le ostanite pri svoji trmi, pa vas bode kmalu nekaj zadelo, česar se bojite bolj kot smrti, in kar vam bode za vedno pregnalo prazno misel o vedni zvestobi."

"Za Kristusa se ničesar ne bojim; saj imam angela božjega pri sebi, ki varuje moje telo in ne bode pripustil trpinčenja deklice svojega Gospoda. Sedaj pa prenehajte s svojo nevredno nadležnostjo in privoščite mi vsaj to, kar privoščijo najslabšemu obsojencu in pustite me samo."

Fulviju je pošla vsa potrpežljivost in ni mogel več zadrževati svoje strasti. Zopet ga je zametovala nežna deklica in ga pahnila od sebe, akoravno ji je smrt stala že pred durmi! Neugasljiv ogenj se je vnel v njegovi duši in v tem trenutku so se vse strasti in čutila v njem zlila — v sovraštvo. Oko mu je zaplamtelo in divje zakričal:

"Reva, le še enkrat naj ti je dana prilika. Kaj hočeš: Ali z menoj živeti, ali umreti?"

"Tudi jaz umrjem rajše z njo, kakor da bi živela s tako pošastjo, kakor si ti!" oglasi se nekdo pri vratih.

"Naj pa umrje," zarjove Fulvij, povzdig-

ne pesti in divje pogleda na osebo pri vratih. "Pa tudi ti, če mi še enkrat zastopiš pot!"

Fabiola je bila natihoma prišla do duri in si ogledovala že nekaj trenutkov ta boj med angelom svetlobe in pošastjo teme (vsaj tako bi se ji bilo zdelo, če bi bila kristjanka). Saj je bila pa tudi res Neža kakor angel svetlobe. Ta dan je hotela praznovati kot dan poroke z nebeškim Jagnjetom, torej je nad črno žalovalno obleko vzela svetlo belo svatovsko, da se je kar lesketala kakor svetla nebeška prikazen v temni ječi, katero je siromašno razsvetljevala samo ena lučca. Njeni izkušnjavec pa je bil res podoben premaganemu duhu temine, ki pade v peklenški brezden, ko se je sklonil in planil skozi nizke duri.

Fabiola pogleda devici v oko, in nikdar se ji še ni zdela tako lepa. Na njenem obličju ni bilo brati ne jeze, ne nepokoja ali strahu; ampak milo se je svetilo njeno oko, kakor sicer, in nje smehljanje je bilo tako prijetno in ljubo, kakor le kdaj. Neka visokost in veličastvo je kraljevalo na vsem njenim vnanjem. Neža sklence roke, položi jih na svoje mirno srce in z ljubeznivo-rešnim obrazom nagovori Fabiolo tako-le: "Še eno prošnjo imam do tebe, preden umrjem, predraga Fabiola! Nikoli mi nisi nič odrekla; vem, da mi tudi tega ne boš."

"Nikar ne govori tako z menoj in ne prosí, ampak le zapovej mi!"

"Obljubi mi torej, da se boš takoj začela pečati z nauki krščanstva, in da jih boš skušala spoznavati. Če storiš to, vem, da jih tudi sprejmeš, in potem ne boš več taka, kakor si sedaj."

"Kakšna?"

"Temna, draga Fabiola, temna! Če te premišljujem, vidim v tebi visoko pamet, blage misli, ljubeče srce in izobražen duh, tudi tanko čisto нравno čuvstvo in krepostno življenje — in kdo bi več terjal od ženske? Ali nad vsemi temi lepimi lastnostmi vidim viseti temen oblak — temino smrti. Preženi jo od sebe in vse bo svetlo in lepo!"

"Čutim, ljuba Neža, kar praviš, čutim. Če stojim pred teboj, se res sama sebi zdim, kakor temna proda pred svojo svetlobo; pa kako bom postala radostna in svetla kot ti, če sprejem krščanstvo?"

"Reko moraš preplavati, ki naju loči, in sveta voda te bo očistila in okrepčala, in olje veselja bo z dišavami napolnilo tvoje meso. Tvo-

ja duša bo čista kakor mladi sneg, in tvoje srce pohlevno kakor je srce mladega deteta. Kakor nova stvar boš prišla iz te kopeli, prerrojena k novemu, neumrjočemu življenju."

"Mar ne bom tedaj izgubila vsega, kar si prej hvalila na meni," vpraša Fabiola nekako žalostna.

Neža odgovori: "Če vrtnar vzame močno in krepko rastlino, ki pa ne prinaša sadu, in na njo vcepi žlahtni cepiček, tedaj ne izgubi prejšnja rastlina nič svoje prednosti in kreposti, ampak postane še žlahtnejša ter požene dišeče cvetje in prinaša sad, — ravno tako bo novo življenje, katero boš ti prejela, v tebi požlahtnilo dragocene naravne darove, in kar si si pridobila po uku, dalo jim bo večjo vrednost in je posvetilo. Tu sem ti izgovorila besedo, katere sedaj še ne razumeš. O kako krasno stvar bo iz tebe naredilo krščanstvo!"

"Čuj!" oglasi se zopet veselega obraza Neža. "Že gredo, že gredo! Ali slišiš enakomerne korake vojakov na hodniku; peljali me bodo k mojemu Ženinu. In gori-le na jutranjih oblakih, ali vidiš belo oblečene družice, kako me kličejo? Moja svetilnica je že pripravljena, da grem ž njo Ženinu naproti. Zdrava, ljuba Fabiola zdrava! O, ko bi pač tudi ti čutila, kaka sreča je umreti za Kristusa! In sedaj ti rečem še nekaj, kar ti doslej še nikoli nisem: Bog te blagoslovi!" in ob teh besedah je storila znamenje svetega križa Fabioli na čelu. Še enkrat sta se objeli zadnjič na zemlji, in potem je hitela Fabiola domov, s trdnim in blagim sklepom v srcu; Neža pa se je izročila vojakom, ki so stopili v ječo.

NJIHOVA POTA K MATERI

P. Hugo.

MATI je samo ena, tako tista, ki nas je rodila, kot ona, ki nas je prerodila. Da tudi ona, ki nas je prerodila v božje otroke, to je Cerkev, je samo ena, ki se po pravici lahko imenuje naša duhovna mati. In ta ena, edina cerkev, ki jo je Kristus ustanovil in nam jo dal za mater, je katoliška. Vse druge krščanske cerkve, ki si še laste to čast, so v resnici mačehe, čeprav jih njihovi otroci, dokler so še v dobri veri, prav tako kot mi kličejo mater.

Blagor nam, ki smo se rodili v pravi Cerkvi in bili po njej prerrojeni in vzgojeni v božje

otroke. Velika milost je to, katere pa mnogi teh blagodarjenih otrok ne znajo ceniti. Nehvaležno jo zapuščajo. Nekateri se ne brigajo za njene blagodati, jo celo zničujejo in zasramujejo. To so praktični odpadniki, kakršnih je na milijone in milijone. Drugi iz katerega koli vzroka uradno izstopajo iz nje in vstopajo v razne druge krščanske in nekrščanske vere. Tudi takih so cele legije. Mnogi, zlasti naše dni, pa stopajo v armado brezvercev in navadno še borbenih protivercev.

Vsi ti bivši otroci prave matere Cerkve so podobni zgubljenemu sinu v sv. pismu. Sam ni vedel, ali vsaj zavedal se ni, kako dobro se mu godi doma pri skrbnem, ljubečem očetu. Izvabilo ga je v svet, kjer je mislil, da ga še vse lepše življenje čaka. Vsi dobrohotni opomini očetovi, kako se moti, so bili zaman. Šele, ko se je sam prepričal, kako prav je imel oče, kar je moral pa silno drago plačati, je vedel ceniti njegov dom in se skesan in ozdravljen vrnil.

Da, prav taki zaslepljeni otroci matere Cerkve so razni njeni odpadniki. Predobro se jim je godilo v njenem naročju. Preobjedli so se njenih vsakovrstnih dobrot. Pa so v svoji otročji lahkomišelnosti in neizkušenosti prislunili peklenški kači, da se jim bo tam in tam še bolje godilo, ter ji nasedli. Uverjeni bodite, vsak tak, če je drugod res kaj boljšega iskal, je tako razočaran, kot je bil zgubljeni sin potem, ko je moral med svinjami iskati hrane. Seve, večina tega zaenkrat še noče priznati, vsaj z usti ne.

Dobrohotna očetova beseda ni pri zaslepljenem sinu nič izdala. Kot da bi ga iz ljubezni do sebe in ne do njega pregovarjal, naj ostane doma. Recimo pa, da bi ga bil nedaleč od doma, ko je šel v svet, srečal sosedov sin, ki je svetno srečo že okusil in se je skesan vračal k svojemu očetu. In bi ga bil vprašal: "E, Baruh, kam pa?" — "Malo po svetu, kjer lepše sonce sije kot doma!" — "Ha, kjer lepše sonce sije, kot doma! E, Baruh, se ti vidi, da si še mlad in neizkušen. Ne zamerim ti. Tudi jaz sem tako mislil, ko sem zapuščal dom, kot ga ti zdaj. Danes pa, po toliko grenkih skušnjah in bridkih razočaranjih mislim povsem drugače. Baruh, kot prijatelj ti povem, če nočeš, da se še na tebi, kot na meni in še toliko drugih ne ponovi tista žalostna povest o Adamu in Evi in kači in raju, kar lepo se obrni in pojdi nazaj domov!" Jaz

mislim, da bi ta beseda preizkušenega prijatelja pri Baruhu več izdala, kot očetova.

Tudi naše še tako dobrohotno prigovarjanje ljudem, naj bodo Bogu hvaležni za veliko milost prave vere in Cerkve, naj se nikar ne igrajo z njo, da je ne zaigrajo, naj je nikar ne prodajajo za skledico leče kot Ezav svoje prvo-rojenstvo, navadno nima dosti uspeha. Zabrusijo nam, da mi pač moramo tako govoriti, da govorimo iz sebičnosti, ker bi še nadalje radi "strigli" svoje nevedne backe. Morda bo tudi pri njih več izdalo, če damo besedo takim, ki te milosti niso prejeli za rojstni dan, ampak so si jo z mnogimi žrtvami priborili, v kolikor o lastni priboritvi sploh govoriti moremo. Kajti milosti si nihče ne more priboriti, če še toliko žrtvuje zanjo.

To so konvertiti, tako v ožjem kot širšem pomenu besede. Hočem reči: oni, ki so bili izven katoliške cerkve rojeni, a so jo pozneje po milosti božji našli in se je oklenili. In tudi oni, ki so praktično ali uradno odpadli od nje, pa jim je Bog dal nedoumno milost, da so znova našli pot k njej. Ti, ki so sami okusili vso grenkost otrok sirot, dokler niso našli svoje matere in se ji ljubeče vrgli v toplo naročje, najbolje vedo ceniti biser prave vere in Cerkve. Kdor nam ne verjame, naj verjame njim, da tisti, ki se s tem biserom lahko misljuje igra, ga ima za vsako ceno naprodaj, je podoben človeku, ki zaprašeno Rafaelovo sliko, vredno stotisoče, proda Judu za par dolarjev. Če se nočete vi, ki ste še v posesti tega bisera, samih sebe tako temeljito ogoljufati, učite se ga ceniti od najboljših poznavateljev — konvertitov. Vsak mesec vas bom popeljal k enemu oz. eni v šolo. Pa začnimo po ameriško: "Ladies first!"

S. AGNEZA BIDDENBACK.

Na dan sv. Neže, svoje redovne patrone, 1. 1935 je umrla sestra Dobrega Pastirja, S. Agneza od sv. Evlalije Biddenback. Bila je konvertitinja, ki je po silnih žrtvah našla pravo mater Cerkev in se je ljubeče oklenila. Bila je hčerka protestantskega pastirja Rev. Biddenbacka. Prvotno je služboval v Georgiji. Pozneje se je preselil v Baltimore, Md., in bil dolga leta pastor cerkve, ki je danes katoliška župna cerkev sv. Frančiška Ksav. za črnce.

Tu je njegova takrat 12 letna hčerka Gertruda, poznejša S. Agneza, prišla v stik s sosednjo katoliško deklico, s katero sta se skupaj igrali in postali prijateljici. Neki četrtek pred prvim petkom je katoliška deklica svojo protestantsko prijateljico povabila s seboj v katoliško cerkev sv. Pavla. V živih barvah ji je slikala, kako je tam lepo, kadar Jezus ožarjen od nebroj lučk nad tabernakljem zavzame svoj tron. Gertruda je kajpada zanimalo kaj tako lepega videti in se ni dala prositi. Še večkrat je potem šla z njo v cerkev. Kmalu je znala tudi rožni venec in ga z drugimi molila. Rada bi bila staršem povedala, kako lepo je v katoliški cerkvi, a si ni upala.

Sicer so pa sami prišli na sled njenim obiskom. Oče je bil ves iz sebe radi te sramote. S papistinjjo jo je nagnal in ji strogo prepovedal še kdaj prestopiti prag kake katoliške cerkve. A ona se ni dala ostrašiti. Samo še bolj previdna je bila zanj. Zjutraj, ko so domači še spali, je vstala, se kar moč tiho izmuznila iz sobe in hiše ter šla k rani maši v cerkvi sv. Pavla. Ko so se drugi začeli spravljati pokonci, je bila že zopet v svoji sobici. Tja do 18 leta je tako živela skrito katoliško življenje. Za svoj osemnajsti rojstni dan pa se je približala očetu s prošnjo, da bi smela prestopiti v katoliško cerkev.

Kakšen vihar ogorčenja je izzvala ta njena prošnja. Oče je kar pobesnel. Kar je vedel in znal, je storil, da bi ji zastudil katoliško cerkev. Od takrat naprej ni bila več hčerka, ampak nadležna pastorka pri hiši. Tako so z njo tudi ravnali. Po več tednov so jo imeli v sobi zaklenjeno in jo še drugače na razne načine strahovali, sami in po drugih. Ker je niso ustražovali, ji je oče prisegel maščevanje za celo življenje, ki ga bo njegov sin še po njegovi smrti nadaljeval. Vse zastonj! Ona je ostala pri svojem sklepu, da hoče postati katoličanka.

Kot oče bi bil morda končno sklonil pred njeno vztrajnostjo. Kot pastor je pa mislil, da ne more. Zato je zatajil očeta, da reši pastorko. Po vseh brezuspešnih poskusih jo je pred celo svojo cerkveno občino slovesno razglasil kot odpadnico in jo nato prav tako slovesno vrge iz cerkve in hiše. Kje bo njene prihodnje kosilo ali prenočišče, za to ni vprašal. Mati njene katoliške prijateljice jo je dobila nedaleč od očetnega doma sedečo na kovčegu z rožnim

vencem v roki. Vzela jo je v svojo hišo. Kmalu potem je bila sprejeta v katoliško cerkev in je pri pogojnem krstu dobila ime Agneza.

Prestane bridkosti so jo, telesno že itak slabotno, strle. Težko je obolela. Prijateljica in njena mati sta ji ljubeznivo in požrtvovalno stregli. Tudi oče je prišel k njej, ko je zvedel, da je opasno obolela. Upal je, da jo bo našel omehčano in skesano ter voljno vrniti se k "materi cerkvi" in domov. A se je zmotil. O tem ni hotela niti slišati. Ves razjarjen jo je zapustil. Ona pa, ko je ozdravela, je stopila v družbo sester Dobrega Pastirja. Preoblečena je bila 6. jan. 1911. Po 24 letih vzornega redovnega življenja jo je Bog poklical po palmo nekrvavega mučeništva za pravo vero. (Dalje.)

TO VAS POHUJŠUJE?

P. Hugo

TAKO je naš Gospod v kafarnavski shodnici očitajoče dejal onim svojim lastnim učencem, ki kljub njegovemu ponovnemu zatrdilu kar niso mogli verjeti, da nam bo dal svoje meso v hrano. Gotovo je posebno poudaril — vas — češ, ne čudil bi se, ako bi se farizeji nad tem spodtikali. A žalostno je, da mi celo vi ne verjamete, če že razumeti ne morete. Pa tudi ta očitek, čeprav z ljubeznijo prepojen, ni nič pomagal. Zapustili so ga.

Nekaj podobnega mora često doživljati tudi njegova cerkev. Če pravi, da je edina prava Kristusova cerkev, sveta, brez madeža in gube ali kaj sličnega, se njeni nasprotniki posmehujejo. A to še ni tako bridko zanje. Mnogo bridkejšje občuti, če celo z obrazov svojih otrok bere ugovor in očitek: Nehaj že enkrat s to baharijo, ki je nihče več ne verjame. Tvoji grehi in madeži so vendar preočitni, da bi mogel kdo kaj takega še verjeti.

Kaj naj pravimo h temu? Prav to, kar je Gospod dejal tistim svojim pohujšanim učencem v Kafarnavmu: "To vas pohujšuje!" Jan. 6, 62. Celó vi, ki še priznavate

Cerkev za svojo mater in ji celo zagotavljate svojo udanost in ljubezen? S tem pač kažete, da nimate pravega pojma o njej. Da nekateri radi tega celo odpadejo. Posebno med konvertiti se radi dogajajo taki slučaji.

Neko latinsko pravilo pravi: "Qui bene distinguit, bene docet." Po naše bi se reklo: "Kdor dobro razločuje, ta dobro poučuje." Z drugimi besedami, pravi pojem je treba imeti o Cerkvi, pa se radi grehov in madežev v njej in na njej, ki jih nikakor ne tajimo, ne bo nikomur treba spodtikati, še manj jo zapuščati. Kdor pa nima pravega pojma o njej, ima gotovo več vzroka se nad seboj spodtikati, kot nad njo.

Kaj pa je Cerkev, prava cerkev, ki more biti in je samo ena, katoliška? Njo imenujemo dalje živeči, odrešujoči in posvečujoči Kristus. Kakor so v Kristusu v eno fizično osebo in to božjo združeni dve naravi, božja in človeška, tako sta tudi v njegovi cerkvi v eno moralno osebo in to božansko, združena dva elementa, božji in človeški. Med človeškim elementom v Kristusu in med onim njegove cerkve je ta razloček, da je Kristus privzel prvotno človeško naravo, po grehu še neoskrunjeno, med tem ko človeški element njegove cerkve obstoji iz ljudi oskrunjene narave. Greh se jim sicer na njenem pragu, pri sv. krstu, izbriše, ne pa grešno nagnenje.

Kar sta tedaj v Kristusu in njegovi cerkvi dva elementa, božji in človeški, je dosledno tudi dvojno javljenje obeh, božje in človeško. O Kristusu Bogu-človeku, o eni, božji osebi lahko izpovem, da moram izpovedati, če hočem biti pravoveren, da je bil in je: Vsemogočen, vseviden, vseveden, neskončno svet, neskončno moder itd. Izpovem pa lahko tudi in moram, da je bil, dokler je še med nami bival: lačen, žejen, truden, žalosten, vesel, da je krvavi pot potil, križan bil in umrl. Seve, samo Bogu lastne

lastnosti pristojajo njegovi božji osebi le v moči njegove božje narave. A človeku lastne lastnosti pristojajo njegovi božji osebi le v moči njegove človeške narave. Kdor bi se spodtikal nad tem, da je bil Bog, (Bog-človek) lačen, žejen itd., bi se moral nad seboj spodtikati, ker bi kazal, da nima prave vere.

Nekaj podobnega je s Cerkvijo. Ker sta v tej božanski, moralni dva elementa, božji in človeški, je tudi dvojno javljenje, božje in človeško. O njej, kot edini in enotni Kristusovi cerkvi, lahko izpovem in moram izpovedati, če hočem biti pravoveren, da je sveta, brez madeža, brez gube ali kaj podobnega. Saj je v sv. pismu tako zapisano. Efež. 5, 27. Sveta in brez madeža je izšla iz srca svojega ustanovitelja Boga-človeka, od katerega nič nesvetega biti ne more. Svet, božji je njen razodeti nauk. Sveti so njeni božji studenci milosti, sv. zakramenti. Svetost sama je njena duša, sv. Duh. Enako tudi njeno srce, presv. Evharistija. Da, vse to moram izpovedati o njej, z ozirom na njen božji element. Kdo more tedaj reči, da nisem opravičen do trditve, da je ona sveta brez madeža, brez gube ali kaj podobnega?

O njej kot edini in enotni Kristusovi cerkvi, tej božanski moralni osebnosti pa tudi lahko izpovem in moram izpovedati, če nočem nepobitne zgodovinske resnice potvarjati, da je v njej nagromadenih toliko človeških slabosti, da toliko vsakovrstnih grehov gori do najvišjih posvečenih krogov, da se globoko vernemu in ljubečemu otroku Cerkve nehote izvije vzdih: "Ti pa, Gospod, usmili se nas! In na čegav račun gre vse to? Na račun njenega grešnega, človeškega elementa. Bog bi bil padlega človeka sicer mogel popolnoma rehabilitirati, mu s svojo krvjo, ali kako drugače, izprati krivdo in vse njene nasledke. Mogel bi ga obvarovati te krivde in nasledkov, kot je obvaro-

val Brezmadežno. Ker pa ni storil ne enega ne drugega, je moral biti pripravljen, da se bo grešni človeški element tudi v njegovi sicer sveti cerkvi uveljavil. Da je s tem tudi računal, priča njegov zakrament sv. pokore, ki ni ustanovljen samo za male, ampak pred vsem za velike smrtne grešnike in grehe.

Ta grešni človeški element se v cerkvi Kristusovi lahko bolj ali manj uveljavi in razpase, kakor priča cerkvena zgodovina. So dobe procvitajočega, a so tudi dobe propadajočega versko-moralnega življenja. Pa kakor nizko je včasih že padel ta termometer, Kristus ni radi tega svoje cerkve nikoli zatajil, še manj jo zavrzel. Le bič preganjanja ji je pustil splesti, ki jo je prevejal in očistil snetjave. In če je on ni zatajil, še manj zavrzel, on ki je mogel reči: "Kdo izmed vas me bo greha prepričal?" (Jan. 8, 46.) je li potem še kdo upravičen se radi smeti in snetjave, radi marog in madežev spodtikati nad njo, ali ji celo hrbet obrniti? Tudi če bi bila postala svojemu Ženinu nezvesta nevesta, bi bili tisti, ki bi jo radi tega tožili podobni onim farizejem, ki so mu privlekli zakonolomno ženo, da izreče nad njo obsodbo kamenjanja, a so dobili pod nos: "Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo." (Jan. 8, 5.)

Sicer se pa Cerkev tudi s stališča grešnega človeškega elementa lahko imenuje sveta, čeprav ne moremo peti o njej: Vsa si lepa in čista in madeža ni na tebi! Bodimo vendar vsaj dosledni. Če imamo na vrtni ali ob hiši kako sadno drevo, ki nam je samo par žlahtnih sadežev zorilo, vse drugo pa je pred časom odpadlo, ne bomo rekli, da je dotično drevo divjak, ki ga je treba posekati. En sam žlahten dozorel sad je zadosten dokaz, da je drevo plemenito.

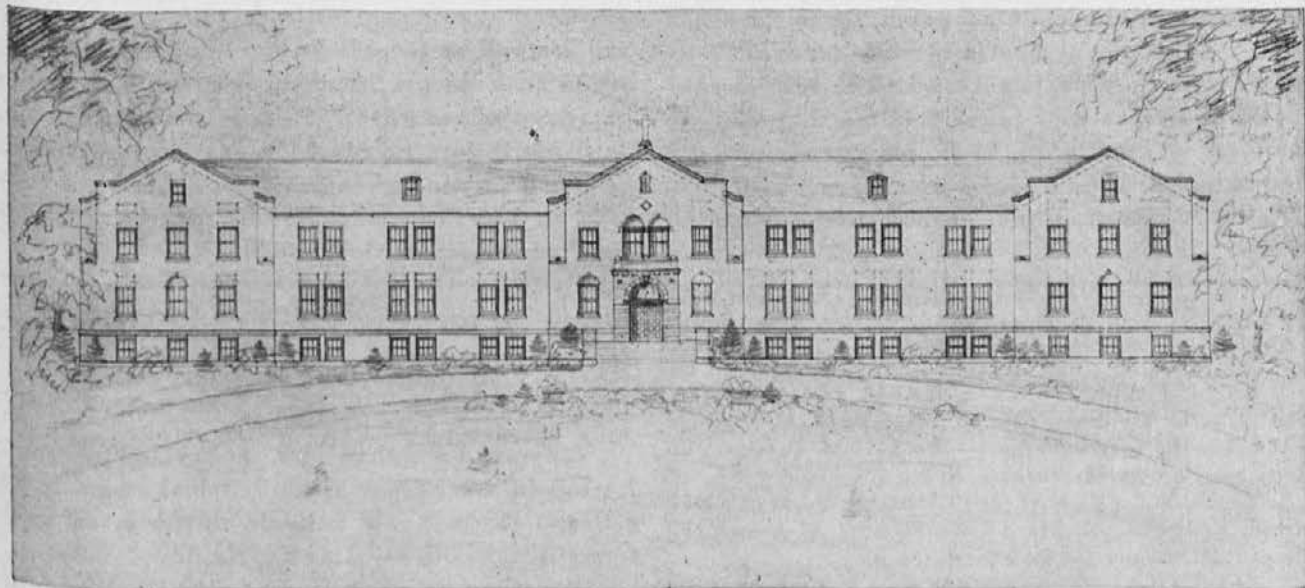
Mislím, da ga ni takega črnogleda, ki bi trdil, da je mogočno drevo katoliške cerkve doslej rodilo same lesnike in drobnice.

Saj je celo njen zagrizen sovražnik Renan izjavil: "Zdi se mi, da bi bil za pravega modreca naravnost raj, ko bi ga zaprli v ječo, v kateri bi imel na razpolago Acta sanctorum (Dejanja svetnikov). Kaka edinstvena galerija 25.000 samih skrajno nesebičnih junakov. Kako plemstvo! Kaka poezija . . ." Da toliko krasno dozorelih svetniških sadov vsebuje 64 debelejših in večjih zvezkov kot je mašna knjiga takozvanih bollandistov. A v to življenje svetnikov so prizeti samo taki, ki se jim ne izkazuje javno češčenje.

Še mnogo večja je armada drugih, ki so sveto živeli in svetniško umrli, a so njih imena in dela le v božjem seznamu izvoljenih. In na takih vzorih ni bila Cerkev nikdar beraška, niti v dobah, ko je termometer versko-moralnega stanja v njej najnižje padel. Če se tedaj drevo po sadu spozna, to je po najplemenitejšem sadu, ki ga rodi, kdo ki je

dosleden, se bo spodtikal, če bi tudi zgolj s stališča človeškega elementa v cerkvi trdil, da je sveta?

Ko se je naš Gospod poslednjič namenil v Jeruzalem, je poslal pred seboj svoje učence, da bi mu pot pripravili. A v Samariji, kjer se je mislil ustaviti, ga niso hoteli sprejeti pod streho. Apostola Jakob in Janez, imenovana gromovnika, sta bila silno ogorčena nad tem. V svoji sveti jezi sta dejala Gospodu: "Hočeš, da rečeva, naj ogenj sikne z neba in jih pokonča?" (Luk. 9. 55.) To je prava beseda za take, ki se ali iz farizejske ali pa preburjaste gorečnosti pohujšujejo in zgražajo nad raznimi žalostnimi slučajji v cerkvi. Če Kristus ljubi svojo nevesto Cerkev, kljub vsem njenim človeškim slabostim, pa bi se njeni otroci spodtikali nad njo, ko so sami slabiči, vsega njenega usmiljenja potrebni? Da, tudi takim velja: Ne veste kakega duha ste!

V LEMONTU KAJ NOVEGA?

P. Aleksander

LIKOF SMO IMELI.

Pred dobrim tednom so prišli zidarji do vrha in po stari navadi karpenterjev in gradbenikov so okrasili vrh z zelenjem, druge slovesnosti ni bilo, ker so naši delavci kaj čudno pridni in

nočejo tudi minute ne izgubiti. Delajo pa res kot čebele, tako da se čudimo mi, se čudijo obiskovalci, kako hitro jim gre delo izpod rok. Ko bote naročniki prejeli to številko, bo naša gradba že popolnoma pod streho, sedaj se sprav-

ljajo na delo znotraj stavbe. Tlakovanje, ometavanje, izpopolnjevanje z stenami in drugo. Ne bo več dolgo, pa bomo lahko zavriskali: končali smo, hvala Bogu, hvala našim dobrotnikom.

ODREZALI SO SE TA ZADNJI MESEC

rojaki cerkve Sv. Družine v Evelethu. Ondotni Father župnik Rev. A. Pirnat so pozvali Fr. Leonarda k sebi, da je drugo nedeljo v juliju sam pobral zbirko in prejeli smo skoraj dve sto dolarjev. Bog plačaj, g. župnik, hvala vam, evelethski Slovenci.

OKTOBER BO VESELI MESEC SELITVE,

ko do tice šle na jug in bo sonce indijanskega poletja zagorelo po naši livadi, tedaj bomo flečkajnarji vezali "punkeljčke" za "mufengo". Joka ne bo nobenega, nobenih solza, samo hvaležnost bo morala biti tiste dni v našem srcu, da je vendar enkrat prišla ta vesela ura. Ravno te dni spet izkušamo dobrote našega starega samostana. Vročina taka, da jo komaj prestajamo. 93 in 96 stopinj vročine po celicah, zvečer ob desetih, hudo je. Dasi vemo, da so "naši po svetu razkropljeni bratje v istih težavah", se zavedamo, da nam je v Lemontu te težave vročinske Bog posebno porcijo odmeril, težko je počivati v tesni celici, ki je vsa razparjena od dneva in sonca, pa osebnostni oziri ne smejo priti toliko v poštev, samo, da nas pred svetom ni treba biti sram, da je vsako soldaško bivališče

naših CCC fantov spodobnejše kot je bil zavod za frančiškansko mladino.

BOG PLAČAJ VSEM TEM DOBROTNIKOM

in vsem, ki bodo še sledili. Samo dva meseca še imamo, pa bo treba misliti na izdelavo "Spominške plošče". Kdor želi, da mu pride ime in dar njegov za našo ustanovo na častno mesto v gostinjski sobi novega samostana, naj se požuri. Dve številki še našega lista za letošnjo kampa-njo in spominsko ploščo.

NAŠ UREDNIK ODŠEL V DOMOVINO.

P. Bernard Ambrožič, urednik Ave Marije je odšel na oddih v domovino. Pravzaprav mu ni toliko za oddih, ki si ga on večinoma ne privošči, glavni namen potovanja je bil, da vidi še enkrat svoje starše, ki so že zelo v letih. Mati so mu 85 let stari. Želimo mu obilo utehe in veselih ur v Sloveniji, pa skorajšnjega povratka.

TUDI NOVICA:

Ustavil se je pri nas Rev. Jože Oven, župnik iz Št. Vida pri Stični, ki je prišel v Ameriko na svetovno razstavo. Prinesel nam je novico, da pride k nam na obisk tja meseca septembra Father Kazimir Zakrajšek v družbi novega župnika za San Francisco, Rev. M. Starca. Že danes jima kličemo: dobrodošli.

DAROVI

ZA LIST AVE MARIA in MARIA POMAGAJ: Po \$8.50: N. N., Bradley. — Po \$5: Mary Bulic, M. Strekel. — Po \$2: N. N., Waukegan. — Po \$1: M. Petelin, F. Roitz. — Po 50c: M. Verščaj, N. N., Cleveland.

ZA LUCKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: G. Movcivnik, F. Lesjak, M. Stariha. — Po 50c: A. Aratch, F. Bergant, K. Legan. — Po 25c: K. Smith.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — F. Krašovec \$10, S. Starc \$10.

ZA SV. MAŠE — Po \$7: Fr. Lavrich. — Po \$5: Rev. D. Gnidica, druž. Dobravec, J. Papesch, Mrs. Malnar, Fr. Bergant, J. Ule. — Po \$4: T. Gorencich. — Po \$3: Mike Hochevar, M. Koren, M. Hochevar, Mrs. J. Mule, Fr. Starman, J. Vertin. — Po \$2: M. Verzuh, Mrs. Slapničar, R. Glazar, A. Mavrin, F. Golob, J. Fajfar, E. Drassler, Fr. Živitz. — Po \$1: U. Kozarich, J. Slapničar, Mrs. Novak, Mrs. Povalish, A. Tome, A. Planinc, M. Papesch Jr., A. Udovich, J. Meglen, M. Verščaj, Leona Fabec, K. Smith,

K. Hochevar, Fr. Levstik, M. Shneller, J. Pintar, K. Legan.

ZAHVALE.

Javno se zahvaljem Srcu Jezusovemu, Baragi in sveti Gabrini za nepričakovano hitro uslišano prošnjo. V zahvalo darujem za vaše semenišče \$5.00. — Amalija Krulc.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in svetemu Antonu za uslišano prošnjo v važni zadevi. Iz hvaležnosti pošiljam \$5.00 v dar. — Mary Bulic.

Javno izrekam zahvalo Mariji Pomaaj in škofu Baragi za uslišano prošnjo. Moja hčerka je bila močno bolna in je na priprošnjo M. P. zopet ozdravila. Prilagam v ta namen mali dar. — Marija Petelin.

- SPOMINSKA PLOŠČA -

Po sledečem redu bodo zapisana imena ustanovnikov, patronov, častnih lastnikov in častnih zidarjev novega semenišča na ustanovni plošči samostana.

USTANOVNIKI:

K. S. K. J., Joliet, Ill.	(1000)	Dr. sv. Barbare št. 23 KSKJ. in dr. sv. Ane	
Very Rev. M. Šavs, Shakopee, Minn.	(500)	št. 123 KSKJ, Bridgeport, O.	(260)
Družba sv. Mohorja, Chicago, Ill.	(400)	Slovenska Ženska Zveza, Chicago, Ill.	(200)
		Rev. F. Turk, San Francisco, Calif.	(200)

PATRONI:

Mr. in Mrs. A. Jelencich, Chicago, Ill.	(110)	Mr. in Mrs. H. Schier, Danbury, Conn.	(100)
Mr. in Mrs. Motz, So. Chicago, Ill.	(106)	Dobrotnica, Milwaukee, Wis.	(100)
Gregor Gregorich, Chicago, Ill.	(103)	Rev. J. Vrhunec, McKees Rock, Pa.	(100)
Louis in Anna Zlogar, Steelton, Pa.	(105)	Dr. sv. Štefana, šte. 1, KSKJ. Chicago, Ill.	(100)
Družina Andrew Ogrin, Waukegan, Ill.	(100)	John Sever, Chicago Ill.	(100)
Mrs. Ivana Kirn, Waukegan, Ill.	(100)	Anna Lampe, Duluth, Minn.	(100)
K. Triller, Whiting, Indiana	(100)	Rose Znidar, Milwaukee, Wis.	(100)
Matt Ulasich Sr., Ironwood, Mich.	(100)	Simon Setina, Joliet, Ill.	(100)
Neimenovan, Waukegan, Ill.	(100)	Mr. in Mrs. J. Potokar, Cleveland, O.	(100)
Rev. S. Derengowski, Joliet, Ill.	(100)	T. Bevc, West Allis, Wis.	(100)
Ludwig Košnik, Chicago, Ill.	(100)	Mr. in Mrs. John Kegel, West Allis, Wis.	(100)

ČASTNI LASTNIKI:

Dr. Marija Pomagaj, 78 KSKJ, Chicago, Ill.	(75)	Rt. Rev. John J. Oman, Cleveland, O.	(50)
Družina Stepanich, Cherryvale, Kans.	(64)	Družina Šircel, Sheboygan, Wis.	(48)
Katoliška društva v Strabane, Pa.	(61)	A. Prijatelj, Corning, Calif.	(45)
Leo Jurjovec, Chicago, Ill.	(55)	U. Kozarič, Ottawa, Ill.	(40)
Mr. in Mrs. Frank Lipoglavsek, West Allis, Wis.	(50)	Anton Bogolin, Sr., Chicago, Ill.	(40)
Dr. Kršč. Mater fare sv. Družine, Eveleth, Minn.	(50)	Mr. in Mrs. R. Zihlerle, So. Chicago, Ill.	(40)
Gabriel Puheh, Chicago, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. M. Trinko, Chicago, Ill.	(36)
C. Jeglic, New York City, N. Y.	(50)	Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(35)
Pevsko dr. Zarja, So. Chicago, Ill.	(50)	I. Račić, Chicago, Ill.	(33)
Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(50)	Mr. in Mrs. L. Jalovec, Argo, Ill.	(31)
Družina Gasper Drasler, Waukegan, Ill.	(50)	J. Knafelc, Chicago, Ill.	(30)
Neimenovani, Waukegan, Ill.	(50)	Josephine Anzlovar, Brooklyn, N. Y.	(30)
Družina John Zakovich, Argo, Ill.	(50)	Rev. Michael Golob, Bridgeport, Conn.	(30)
William Martin, Lemont, Ill.	(50)	Altarno dr. sv. Janeza Vian., Highland Park, Mich.	(30)
Dr. sv. Anne št. 127 KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	Družina Lavrich, Joliet, Ill.	(30)
Rev. Frank Srebernak, Monroe, Mich.	(50)	Marke Golovitch, Lemont, Ill.	(30)
Dr. sv. Petra in Pavla št. 62 KSKJ., Bradley, Ill.	(50)	Math. Kremesec, Chicago, Ill.	(27)
Dr. sv. Jožefa, št. 53, KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	Družina Jalovec, Argo, Ill.	(26)
John Petrovich, Chicago, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. Andrew Hochevar, Joliet, Ill.	(26)
Dobrotnica, Duluth, Minn.	(50)	Mr. in Mrs. Michael Hochevar, Joliet, Ill.	(26)
Dr. sv. Magdalene, 162, KSKJ. Clev., O.	(50)	F. Drassler, Bradley, Ill.	(25)
John Poljak, Argo, Ill.	(50)	Mrs. Barbara Verbanetz, Pittsburgh, Pa.	(25)
Veronica Ruppe in družina, Brooklyn, N. Y.	(50)	Neimenovani, Renton, Wash.	(25)
Rev. M. J. Butala, Joliet, Ill.	(50)	M. Melavec, Cleveland, O.	(25)
Dr. Vitezi sv. Florijana št. 44 KSKJ. So. Chicago, Ill.	(50)	Dr. Kršč. Mater, Collinwood, Cleveland, O.	(25)
J. Atzenbeck, Omaha, Nebr.	(50)	F. Savel, Cleveland, O.	(25)
John Dobrauc, Franklin, Kans.	(50)	Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyo.	(25)
		A. Grdina, Cleveland, Ohio	(25)
		J. Krizman, Cleveland, Ohio	(25)
		F. Lubich, Joliet, Ill.	(25)

St. Anna Ct. 1034 WCOF, So. Chicago, Ill.	(25)	Mrs. A. Ursich, Joliet, Ill.	(25)
Rev. Kazimir Zakrajšek, Jugoslavija	(25)	Frank Vidmar, Sr., Chicago, Ill.	(25)
Joseph Dolan, Danbury Conn.	(25)	Sola sv. Štefana, Chicago, Ill.	(25)
Henry Mertel, North Bergen, N. J.	(25)	Slov. Zenska Zveza, Podr. št. 2, Chicago, Ill.	(25)
Altarno dr. sv. Cirila, New York City, N. Y.	(25)	Dr. sv. Neže, Chicago, Ill.	(25)
Rev. John F. Fuerst, Summit, Ill.	(25)	Carl Medosh, So. Chicago, Ill.	(25)
Družina John Petrovčič, Waukegan, Ill.	(25)	J. Benkovič, Steelton, Pa.	(25)
Dr. Marije Pomagaj št. 79 KSKJ., Waukegan	(25)	Dr. sv. Jožefa, št. 169, KSKJ., Clev., O.	(25)
Rose Usnik, Dunlo, Pa.	(25)	Mr. in Mrs. Pirš, Cleveland, O.	(25)
Frank Vidmar, Jr., Chicago, Ill.	(25)	Dr. Marija Čist. Spoč., 85, KSKJ., Lorain, O.	(25)
Frank Poppesh, Chicago, Ill.	(25)	Joseph Oblak, Chicago, Ill.	(25)
John Spilak, Chicago, Ill.	(25)	Dr. Kršč. žena in mater, So. Chicago, Ill.	(25)
Dr. sv. Juriša, Chicago, Ill.	(25)	Third Order of St. Francis, Highland Park, Mich.	(25)
Frances Russ, Cleveland, O.	(25)	Young Ladies Sodality, Highland Park, Mich.	(25)
Dr. sv. Alojzija, 47, KSKJ. Chicago, Ill.	(25)	St. Joseph Soc. No. 7 KSKJ, Pueblo, Colo.	(25)
Dobrotnica, Chicago, Ill.	(25)		

ČASTNI ZIDARJI:

John Pichman, Chicago, Ill.	(23)	Rev. F. in A. Scheringer, Rapid River, Mich.	(20)
Družina Bambich, Fredonia, Kans.	(22)	J. Budan, Stetsonville, Wis.	(19)
M. Lesiak, San Francisco, Calif.	(20)	Dr. Marije Pomočnice Kristjanov, št. 165 KSKJ., West Allis, Wis.	(18)
Mrs. Cesar, San Francisco, Calif.	(20)	Mrs. M. Koshmerl, Monterey Park, Calif.	(17)
J. Ivanetich, San Francisco, Calif.	(20)	Mr. in Mrs. F. Gabrenya, Cleveland, O.	(16)
John in Josephine Pintar, Burgettstown, Pa.	(20)	A. Judnich, San Francisco, Calif.	(15)
Frank in Mary Pangre, Anaconda, Mont.	(20)	Dr. John Ivsek, Rock Springs, Wyo.	(15)
Gabriel in Albion Benedict, Whiting, Ind.	(20)	Mr. in Mrs. John Stangar, Doylestown, O.	(15)
Agnes in Gizella Gaspar, Bridgeport, Conn.	(20)	A. Požun, Johnstown, Pa.	(15)
Družina John Gregorka, Waukegan, Ill.	(20)	Dr. Marija Pomagaj št. 174, Willard, Wis.	(15)
Mr. in Mrs. Jos. Strubel, Detroit, Mich.	(20)	Društvo Mater, Bridgeport, Conn.	(15)
Družina J. Marn, Ely, Minn.	(20)	Frank Jalovec, Argo, Ill.	(15)
John Prisel, Cleveland, Ohio	(20)	George Vukovich, Compton, Calif.	(15)
Rev. V. Vodušek	(20)	Slov. Z. Zveza, Podr. št. 84, New York, N.Y.	(15)
J. Kacin, Cleveland, O.	(20)	Leo Zakrajšek, New York, N. Y.	(15)
Frank Grill, Chicago, Ill.	(20)	Anton Zagorc, Wilkes Barre, Pa.	(15)
Veronika Rojko, Chicago, Ill.	(20)	Dr. sv. Družine, št. 136 KSKJ., Willard, Wis.	(15)
Dobrotnik, West Allis, Wis.	(20)	Steve Zabcich, Chicago, Ill.	(15)
A. Korelc, Lemont, Ill.	(20)	A. Marinshek, Cleveland, O.	(15)
B. Malnar, Kansas City, Kans.	(20)	Družina Kness, Cleveland, O.	(15)
M. Drchar, Kansas City, Kans.	(20)	Frank in Julia Skuble, Argo, Ill.	(15)
Neimenovani, Bridgeville, Pa.	(20)	Mr. in Mrs. Frank Ferk, New York, N. Y.	(15)
Neimenovani, Joliet, Ill.	(20)	Ursula Crnkovic, New York, N. Y.	(15)
J. Trontell, So. Chicago, Ill.	(20)	Mr. in Mrs. M. Smoley, Bradley, Ill.	(15)
P. Marn, Lemont, Ill.	(20)	F. Cvenk, Chicago, Ill.	(15)
Družina Math Leskovec, Cleveland, O.	(20)	J. Kosmerl, Cleveland, O.	(15)
Dobrotnica, Ely, Minn.	(20)	Geo Raly, Milwaukee, Wis.	(15)
Družina Erjavec, Joliet, Ill.	(20)	Josephine Videc, Rockdale, Ill.	(15)
John Kochevar, Chicago, Ill.	(20)	Mr. in Mrs. Frank Papesch, Joliet, Ill.	(15)
Mr. in Mrs. Frank Culik, Joliet, Ill.	(20)	Družina Mary Papesch, Joliet, Ill.	(15)
Mr. in Mrs. Ponikvar, Cleveland, O.	(20)	Mrs. Anna Novak, Cleveland, O.	(15)
J. Gerbetz, Lemont, Ill.	(20)		
Družina Ovca, Astoria, N. Y.	(20)		

LEMONTSKA LESTVICA

Poročilo darov po svotah, kakor so bili nabrani po slovenskih farah in naselbinah do 10. julija, 1939.

Fara sv. Stefana, Chicag, Ill.....	\$3146.48	Naselbine v Kaliforniji	84.50
Manjše naselbine v Illinois	1073.25	Fara v Kansas City, Kans.....	82.00
Fara sv. Cirila, New York, N. Y.....	1042.00	Fara v Barbertonu, Ohio	82.05
Glavni odbor KSKJ., Joliet, Ill.....	1000.00	Fara v Johnstownu, Penna.	70.65
Fara sv. Marije, Waukegan, Ill.....	915.50	Manjše naselbine v Ohio	69.00
Fara sv. Jožefa, Joliet, Ill.	711.25	Naselbina v Strabane, Pa.	61.00
Manjše naselbine v Minnesoti	639.50	Fara v Willard, Wis.	62.50
Fara sv. Vida, Cleveland, Ohio.....	459.50	Manjše naselbine v Wisconsin	58.00
Fara sv. Jurija, So. Chicago, Ill.....	454.00	Naselbine v Washington	55.75
Fara sv. Marije, Collinwood, Ohio.....	428.30	Fara v Soudan, Minn.	50.00
Milwaukee, Wis.	417.50	Fara v Lorrainu, Ohio	46.00
Manjše naselbine v Pennsylvaniji	396.96	Naselbina v Crested Butte, Colo.....	39.75
Fara v San Francisco, Calif.....	375.50	Fara v Hibbing, Minn.	39.50
Fara sv. Janeza in sv. Trojice,		Naselbina v Girard, Ohio	39.05
Fara sv. Križa, Bridgeport, Conn.....	307.00	Fara v Chisholm, Minn.	32.60
Fara v West Allisu, Wis.....	288.00	Fara v La Sallu, Ill.	32.00
Fara sv. Janeza, Detroit, Mich.....	273.00	Fara v Bridgeville, Pa.	30.00
Naselbina v Bridgeport, Ohio	272.50	Naselbine v Kanadi	24.50
Fara sv. Lovrenca, Cleveland, O.....	210.65	Fara v Calumet, Mich.	20.50
Glavni odbor Slov. Ženske Zveze,		Manjše naselbine v Missouri	18.00
Chicago, Ill.	200.00	Manjše naselbine v New York.....	17.00
Naselbina v Argo, Illinois.....	198.50	Naselbina v Bethlehem, Pa.	16.00
Fara v Duluthu, Minn.	178.25	Fara v Forest City, Penna.....	16.00
Fara v Ely, Minnesota	158.50	Fara v Gilbert, Minn.	13.35
Fara v Steeltonu, Penna.....	157.50	Manjše naselbine v New Jersey	13.25
Manjše naselbine v Kansas	153.50	Fara v Denver, Colo.	11.00
Manjše naselbine v Colorado	138.20	Fara v Leadville, Colo.	11.00
Fara v Eveleth, Minn.....	137.50	Naselbine v Idaho	10.00
Naselbina v Whiting, Ind.	130.00	Naselbine v Texasu	10.00
Fara v Indianapolis, Ind.	118.80	Naselbina v Canon City, Colo.	8.00
Manjše naselbine v Michigan	106.10	Naselbine v West Virginia	7.00
Fara sv. Cirila, Sheboygan, Wis.....	104.50	Naselbine v Utah	6.00
Fara v Rock Springs, Wyo.	100.00	Manjše naselbine v Indiana	6.00
Naselbina v Omaha, Nebr.....	100.00	Naselbine v Oregonu	5.00
Naselbine v Montani	99.00	Fara v Tower, Minn.	5.00
Fara v Pittsburghu, Penna.	99.00	Naselbine v Arkansasu	2.50
Fara sv. Kristine, Cleveland, O.	95.75		
Fara v Pueblo, Colo.	89.00		
		SKUPAJ	\$15,929.44

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

ILLINOIS—

Bradley—Po \$7.50: M. Stefanich.
Argo—Po \$5: F. Jalovec.
Chicago—Po \$75: Dr. Marija Pomagaj št. 78, KSKJ.
Po \$15: J. Knafelc. — Po \$10: M. Nemanich, Mr.
in Mrs. L. Duller, N. N. — Po \$5: G. Sahinch, družina Jazbec. — Po \$2: Družina Prah, J. Stefanich, F. Kramar. — Po \$1: M. K.
Joliet—Po \$2: J. Požek. — Po \$1: J. Gregorich. —
Po \$0.50: J. Slapničar.
Lemont—Po \$20: J. Gerbetz. — Po \$2: J. Vicich.
No. Chicago—Po \$10: Družina Drasler.

Ottawa—Po \$10: U. Kozarich.

Pullman—Po \$10: Dr. sv. Jožefa št. 220, KSKJ. —
Po \$5: A. Tome.

So. Chicago—Po \$20: R. Zihherle.

Willow Springs—Po \$5: J. Oman.

WISCONSIN

Milwaukee Po \$5: F. Marolt, J. Kokalj, J. Florjance, Dr. Krščanskih žena in mater fare sv. Trojice, M. Yamnik. — Po \$1: L. Berce.

Racine—Po \$10: M. in F. Novak.

Sheboygan—Po \$3: Družina J. Virant, družina Schir-
cel.

West Allis—Po \$50: Mr. in Mrs. Frank Lipoglavšek.
— Po \$18: Dr. Marije Pomočnice Krist. št. 165,
KSKJ. — Po \$5: Dr. sv. Jožefa št. 103, KSKJ. —
Po \$4: A. Bashel. — Po \$2: J. Janezich.
Willard—Po \$2.50: M. Fortuna.

MICHIGAN—

Cadillac—Po \$1: F. Pavlinac, J. Stayer, S. Russ, A. Russ.

OHIO—

Barberton—Po \$1: F. Gradisar, F. Zupec, N. N.
Girard—Po \$5: J. Dolčič, J. Cronin, Mayor of Girard, Blackstone & Reese, Funeral Directors, Girard Federal Savings & Loan Ass'n., The First National Bank. — Po \$2: Trumbull Savings & Loan Co., Girard Hardware Co. — Po \$1: Swabek's Flower Shop, J. Lavrencic, F. Klesnik.

Lorain—Po \$5: M. Polutnik.

Struthers—Po \$2: The Western Reserve Co. — Po \$1.05: F. Pogacnik.

Youngstown—Po \$2: J. Strauss. — Po \$1: J. Volk, J. Resek.

Cleveland—Po \$25: M. Melavec, Dr. Krščanskih Mater, Collinwood, S. F. Savel. — Po \$20: Mr. in Mrs. John Ponikvar. — Po \$10: Družina Modic, A. Novak. — Po \$5: A. Rozman, M. Bulic, F. Petrič, T. Gorencich, J. Beseničar, T. Kostanšek, F. Skulj. — Po \$2.50: A. Piks. — Po \$2: J. Hribar, Mr. in Mrs. Hren. — Po \$1.50: M. Dragman. — Po \$1: J. Rose, Mrs. Hegler. — Po 50c: M. Zgajnar.

COLORADO—

Alamosa—Po \$5: A. Jancer.

Pueblo—Po \$5: J. Skul, Mrs. Anna Skull.

CALIFORNIA—

Corning—Po \$45: A. Prijatelj.

PENNSYLVANIA—

Bessemer—Po \$1: M. Likovich.

Johnstown—Po \$6: Mr. in Mrs. G. Cekada Sr. — Po \$5: Slov. Ženska Zveza št. 88. — Po \$2: M. Selan, Mrs. Tursič, J. Cekada. — Po \$1.50: Mrs. Čuk, Mrs. Strum. — Po \$1: Mrs. Ule, Mrs. Martinčič, Mrs. Petrovčič, F. Cekada, G. Cekada Jr., R. Cekada, E. Cekada. — Po 15c: Mrs. Okicki.

Forest City—Po \$2.50: N. N.

No. Braddock—Po \$1: M. Barbiš.

Pittsburgh—Po \$25: B. Verbanetz.

Steelton—Po \$2: M. Movrin. — Po \$1: T. Segina, B. Dragovan, J. Jakofčič, J. Simonec. — Po 50c: M. Nazaj.

MINNESOTA—

Chisholm—Po \$10: I. Zameznik.

Eveleth—Po \$50: Dr. Krščanskih Mater fare sv. Družine. — Po \$1: A. Nemgar.

Hibbing—Po \$2: M. Oberstar.

Rice—Po \$5: M. Slivnik, N. N.

NEW YORK—

New York City—Po \$25: C. Jeglic. — Po \$10: Družina Ovca.

Worcester—Po \$1: M. Tomec, M. Stasich.

CANADA—

Windsor, Ont.—Po \$2: L. Balazic.

KANSAS—

Cherryvale—Po \$10: Družina Stepanich.

WASHINGTON—

Renton—Po \$25: N. N.

KLJUB TEMU BI SE IZPLAČALO

P. Hugo

BREZVERCI vseh vrst, ki ne verujejo ne v Boga ne v posmrtno življenje, si skušajo tu urediti svoj raj. Eden ga išče v tem, drugi v onem. Ta v nasladah nižje, živalske narave, oni v užitkih višje, duševne narave. Termometer teh užitkov bi radi čim više pognali, preden se zgrudijo v grob, da polagoma preidejo v elemente vesoljstva, kot pravijo. To je vsaj navidezno dosledno modrovanje. Kajti če po smrti ni nič, kar bi bilo seveda treba šele dokazati, ne samo trditi, čemu bi si človek tostransko življenje s kakimi od vere naloženimi odgovodi grenil in dolgočasil — — —

Brezvercem pri tej pesmi sekundirajo

razni verski dvomljivci, omahljivci in življenjski dobrovoljčki. Ti pravijo: kdo pa ve, če je kaj onstran groba, kot nas vera uči! In če ni nič, pa bi mi tostran groba v strahu in trepetu živeli, potem bi tu samo životali, tam pa še to ne. Ali ni tedaj bolj pametno, da si v tem življenju, ki je gotovo, kar moč privoščimo in do mile volje izživimo? Čemu bi računali z negotovim onstranskim življenjem?

To modrovanje pa niti navidez ni dosledno. Kdor res modro razmišlja o namenu življenja, bo v tem slučaju takole sklepal: "Morda je, morda ni onstran groba večno življenje. Pa čeprav ne vem zagotovo, ali je ali ni, mi vendar ne kaže tako živeti, kot da bi posmrtnega življenja za gotovo ne bilo. Izpostavil bi se nevarnosti, da igravam večno srečno življenje. In to za ceno

par bežnih, dvomljivo srečnih trenutkov zemskega življenja." Da, to bi bilo res modrovanje.

Pameten človek, veren in brezveren, ki svojo pamet tudi rabi, bo tako sklepal. Za to sklepanje ni treba tako globoke in bistre pameti kot jo je imel duhoviti francoski mislec Blaž Pascal. On je tako-le modroval: "Recimo, da ni Boga in posmrtnega življenja. V tem slučaju kajpada vsaka vera in na njej pozidana morala visi v zraku. Tudi katoliška, ki se ima za edino pravo. Toda če jaz kljub temu, da je brez podlage, po njej uravnam svoje življenje, ali se bom s tem prevaril, zaigral tostransko srečo na ljubo onstranski, po kateri zastonj koprnim?

Odgovarja: Ne! Tudi če bi mi onstran groba ne svitalo večno srečno življenje, ampak bi bil grob moja zadnja postaja sploh, ne samo mojega zemskega romanja, bi se mi še kljub temu izplačalo po katoliški veri uravnati življenje. Kajti tostransko, od vere ožarjeno življenje, je brez ozira na onstransko neprimerno srečnejše kot življenje brez vere. Vera žrtve, ki jih od kristjana zahteva, že v tem življenju tako bogato poplača, da bi se ob smrti uri nihče ne kesal, zakaj ni rajši brez vere živel, če bi se mu tudi reklo: "Prejel si svoje plačilo! Ničesar več ne pričakuj!"

V resnici ni bilo treba duhovitega Pascala, da bi nam to povedal, čeprav ima on patent na ta dokaz. Katoliški svetniki, ki so takorekoč živa podoba naše vere, so to s svojim zgledom že zdavnaj pridigali. To so vam bili najsrečnejši ljudje na svetu, čeprav so se vsemu odpovedali, kar svet smatra za predpogoj zemeljske sreče. In tisti, ki je najradikalnejše obračunal s temi predpogoji, to je asiški ubožec sv. Frančišek, je bil menda dozda najsrečnejši zemeljski otrok.

Če bi tedaj onstran groba v resnici ne bilo ničesar, ne Boga ne vruga, ne nebes ne pekla, bi se kljub temu še bogato izplačalo

po naši sveti veri živeti, tem bolj bogato, čim bolj bi kdo iz vere živel. Kako se šele izplača to življenje v blaženem upanju, pozidanem na skalnato trdni veri, da je vsa tostranska sreča le slaboten predokus onstranske, ki čaka tiste, ki so iz vere živeli. O tej sreči, moramo le reči s prerokom: A, a a! Gospod Bog, ne morem govoriti, ker sem otrok!

VEČERNO ZVONENJE ZA DUŠE V VICAH

P. Hugo

ZADNJI glas večernega zvonjenja je takorekoč glas iz vic. Trpeče duše nas prosijo za en Očenaš, Zdravamarijo in Večni mir... Kdo bo svojim bratom in sestram v toliki sili odrekel malenkostno pomoč? Kdor je preslišal ta glas, kar je v hrušču in trušču veliko mestnega pouličnega vrvenja kaj lahko mogoče, naj to zvečer, pri molitvi pred jedjo ali po jedi, ali pri večerni molitvi nadomesti. Saj se bo ta skromna miloščina naklonjena ubogim dušam v vicah njemu samemu bogato obrestovala, ko bo v isti potrebi.

Malokomu je najbrž znano, odkod lepa navada, verne z zvonom opozarjati, naj se spomnijo svojih trpečih bratov in sester v vicah. Povod temu je dalo neko pobožno mnenje brez dogmatične podlage, ki se je pojavilo v 5. stol. krščanstva in se, prepleteno z raznim praznoverjem med ljudstvom mestoma do naših dni ohranilo. Cerkev tega pobožnega mnenja ni nikoli osvojila, še manj z njim pomešanega praznoverja. Pač pa je oboje lepo izrabila, da je svojim v vicah trpečim otrokom malo pomoči naklonila, ki bi je morda drugače ne dobile.

Krščanski pesnik Prudencij, ki je umrl l. 410, je v svojem slavospevu na novo luč, ki je svetu s Kristusovim vstajenjem zasvetila, izrazil mnenje, da je tisto noč, ko je on

zapustil tmino groba in iz lastne moči pove-
ličan od mrtvih vstal, celo zlim duhovom v
peklu trpljenje olajšano, še bolj pa dušam
v vicah. Je li to izvirno Prudencijevo po-
božno mnenje, ali odkod drugod vzeto, se
ne da dognati. Kakor rečeno ga Cerkev ne
le nikoli ni osvojila, najmanj kar se tiče za-
vrženih duhov, ampak ga je tudi izrecno za-
vrnila. Toda med ljudstvom je našlo neko-
liko spremenjen odmev.

Med njim se je dedovalo, od rodu do ro-
du, da so od večernega Ave ob sobotah do
jutranjega v ponedeljek, z ozirom na Kri-
stusovo vstajenje duše izpuščene iz vic, da
gredo lahko na svet pomoči iskat. Ko je
Cerkev videla, kako so ljudje takrat pri-
sama tega ni učila, ne verjela, iz tega začela
pravljeni jim pomagati, je kljub temu, da
kapital kovati. Pa ne zase, ampak za svoje
v vicah trpeče otroke. Za ponedeljek je po-
trdila posebno mašo za duše v vicah in jo ce-
lo z raznimi predpravicami obdarovala, da
bi tako duše v vicah več dobile.

Še druga lepa navada je pognala iz tega
zmotnega mnenja. Zvonenje za verne duše
po večernem Ave. Prvotno se za duše v vi-
cah ni zvonilo vsak večer, ampak le ob pone-
deljkih. In sicer sredi noči od nedelje na
ponedeljek. Kajti takrat so se po tem mne-
nju počitnice vernih duš končale. Tiste, ki
niso dobile dosti pomoči, da bi plačale svoj
dolg, so morale iti nazaj v vice. Polnočno
zvonenje je opomnilo verne naj molijo za-
nje, da bodo čim prej rešene. V Franciji je
bila ponekod še v začetku minolega stoletja
navada, da je "zvonar vernih duš" v noči od
nedelje na ponedeljek po mestih zvonil in
klical: "Zbudite se ljudje božji ki spite in
molite k Bogu za rajne!" Pozneje je bilo
to zvonenje predstavljeno na ponedeljkovo
jutro. Morda po vplivu krajevnega prepri-
čanja, da so te počitnice dušam v vicah po-
daljšane do ponedeljka zjutraj, ko gredo
ljudje na delo. Nato je prišlo šele v nava-

do večerno zvonenje za duše v vicah in ne
samo ob ponedeljkih, ampak vsak dan.
Običajna molitev t. j. psalm "Iz globočine"
... ali pa Očenaš, Zdravamarija in Večni
mir ... so bile z odpustki obdarovane.

To ni edini slučaj, ko je kako pobožno
mnenje, brez dogmatične podlage, morda
celo s praznoverjem prepletno, Cerkvi dalo
povod in izhodišče za vpeljavo te ali one so-
lidne pobožnosti. Njeni nasprotniki ji se-
veda to v zlo štejejo, češ, da je s tem pra-
znoverje podprla. Kot rečeno je bilo do-
tično pobožno mnenje, ali celo praznoverje,
samo povod in izhodišče za novo pobožnost,
ne pa temelj. Temelj na podlagi katerega
je n. pr. Cerkev zvonenje za duše v vicah
odobrila in molitev zanje z odpustki obda-
rovala, ni zmotno mnenje, da dobe duše v
vicah čez nedeljo kake počitnice, ampak je
dogmatični nauk, da so vice, kjer se duše, ki
še niso čisto zlato, vredno zlatega raja, či-
stijo in da jim moremo in moramo mi na
zemlji pomagati, ker so naši bratje in sestre.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

N. N., Eveleth, Minn.	2
Math Stefanich	7
Marko Bluth	1
A. Robar	2
Mrs. M. Smith	1

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Juniors' Friend,

This is my first letter to the Ave Maria. Although we don't get the magazine, I always get it from my girl friend, Bertha Novak. You see, they have been taking it for quite a long time.

Now I will introduce myself. I am fourteen years of age and graduated from the Marquette Catholic School this year. Next year I will be a freshman at the Junior High School.

Bend your head and listen to what I have to say. If it isn't too much bother, please have one of the Junior Friends correspond with me!

Your beginner,

Anne Marie Sertlich (Virginia, Minn.)

Dear Rev. Father,

This is my first letter I am writing to the Ave Maria. I go to Most Holy Redeemer School and am in the eighth grade. My Sister's name is Sr. M. Govonie.

I enjoy reading the Juniors' Corner very much. I think that the contests are swell and to try my luck, I will enter for the first time. My answers are as follows for this month's contest.

Your New Friend,

Mary Schuster (New York, N. Y.)

Dear Rev. Father,

I'm sorry I didn't write for a few months, as I did promised that I would. I'm busy. I serve Mass twice a week and on Sundays. We have to walk two miles (one way) to Church, but I love to serve. I would serve oftener but there are more boys, so we take turns.

Well, I've seen Frank Krajec from Johnstown would like me to write, so here I've written again. Don't forget, I didn't intend to write. I wanted too many times but it was always too late. So now that I made up my mind, I'll do it right away while I have the Ave Maria before me. You see Frank, it's this way. Close by us lives a farmer and I love to help him with the work. Right now we are putting in the hay. A week before we put the barley in shocks and now the wheat will be ready to cut, then the oats. The farmer has over thirty cows, four horses, one young horse and a pony, six hundred chickens and of course, he has a tractor to do the hauling and plowing. When all the grain will be ripe and dry we will thrash. The farmers thrash right out in the field instead of in the barn. There is a lot of labor saved that way. One month of vacation is gone already. The second will be gone when you get the Ave Maria in August. Just one more month and then we go to School again . . . reading, and writing and arithmetic and the teacher's sassy looks. Oh well, we must listen to what they say and teach. Otherwise we wouldn't

be able to travel this big world of ours that God has created.

Now, my letter is really long enough, so I'll close. I must thank you for the beautiful cards I have received. I love the one I received at Easter time very much. Thank you again Father, and God bless you and all your work!

Frank Kokal (Universal, Pa.)

Dear Rev. Father,

This is my first letter to the Ave Maria. I am sorry I haven't written before. We are getting this beautiful magazine ever since I can remember. I enjoy reading it. Since this is my first letter, I will tell you a little about myself.

I have graduated from St. Joseph's School on June 9th and I will enter the High School this fall. Our parish is having a Carnival July 30 to August 6th. I hope it will be a success. I am going to try to go every night. I hope I will see you there. It is going to be on our new Parish Park. (I think you heard about it. If you didn't, it is on Raynor Ave.)

Goodbye and God bless you!

A new Friend,

Olga Traven (Joliet)

Dear Juniors' Friend,

This being the first letter I am writing to the Ave Maria, I would like to tell you about myself.

I am fourteen years old and will be a sophomore next year in the Roosevelt High School. Last year I was a graduate of the Marquette Catholic School and now, since I've gone to the Junior High School I miss it very much.

I enjoy reading the stories, poems and letters published in the Ave Maria and would like to see my letter in print. Won't some of you Juniors please drop me a few lines?

Your new friend,

Bertha Novak (Virginia, Minn.)

THE DEED OF DEEDS

The captain of the "American Flare" stood on the deck giving further direction to his crew. Little did he know that at the same time someone was trying to set the fuel tank afire.

Below, in the fuel room two men, Bill Korvowsky and Eddie Kollen were putting some time-bombs in the corner near the gasoline tank. These bombs were set for eleven o'clock. It was ten-thirty now and these two men knew that at eleven o'clock they would cross the "International Date Line" and be somewhere in the middle of the Pacific Ocean. The reason they set it for this time and place was because the captain and the

crew could not get help so quickly and they would surely burn or die.

The captain had finished talking to his crew and was sitting with Lieut. Alfred C. Marnesque watching the white foamy waves rolling towards them. They were, Oh! so beautiful!

Lieut. Marnesque happened to turn around when he thought he saw two shadows move across the back of the deck. He thought he was just seeing things, but later there was a splash, then the roar of a motor boat and last of all an explosion. The ship was afire and was burning fast.

Nat Bornco, the operator, was the only one in the radio room when the fire started. For a moment he was startled but then he quickly sent out S. O. S. signals.

The "Claire Torch," a ship that was sailing nearby heard the signal and hurried to the rescue. When they saw the fire, they went even faster for no time must be lost. After the captain and the crew were safe some men still remained to see if anyone else was there. They heard a cry and then a moan which came from the radio room. Opening the door, they beheld the operator lying dead, on the floor. He had done the DEED of DEEDS.

St. Christine's Flash,

—Lillian Pozor.

WHEN MOTHER SAVED ME

I was sitting down and reading in the big arm chair. Soon a man came in and said, "If you don't get out of here before I count ten, I'll cut off your head." He began to count: one, two, three, four, five, six, seven, etc. Just as he was saying nine something tickled my nose and I awoke only to find my mother standing by my side, tickling me and calling me "Sleepy Head!"

St. Christine's Flash

—Joan Rammel.

MISSING MASS IN SUMMER VACATION

When people miss Mass on the Sundays of their vacation because there is no Church in the place where they stayed, are they guilty of sin or not?

This question is frequently asked, after the vacation is over. First, they should be asked whether they knew before they chose the place that there was no church there. If they simply did not bother inquiring about such a grave matter, they must understand that to miss Mass on Sundays and holy days of obligation without a serious excuse is a mortal sin each time. The teaching of the Church on this point from the earliest times, is strong as seen from the various timely Councils. "He, who shall on a holy day absent himself from the solemn gathering of the people and go to the public show, shall be excommunicated!" (Council of Carthage.)

On the other hand, one may have a very good reason for choosing to spend his vacations where he did, even though he foresaw that he would have to miss Mass. For instance, if relatives or friends live in the country and they invite him to visit them, he would be permitted to go under the circumstances.

Another case of missing Mass on Sunday arises when one goes away either on Saturday afternoon or early Sunday morning on an outing, or to visit friends. This case is more difficult. One might be permitted to do this once or twice a year. Recreation is necessary for the worker but seldom should it happen that Mass be neglected in those days, when the hours of Masses are arranged to suit most everybody. Perhaps this church has no early Mass. Get up a little earlier and go the extra blocks to the neighboring church.

And almost every summer resort offers the opportunity of hearing Mass on Sundays. Choose one of these; make the hearing of Mass on Sunday an important part of your vacation.

St. Christine's Flash.

COURTESY HELPS

Bill sat in a chair reading a newspaper when he saw a request for a boy. It said, "Boy wanted with bicycle for delivering."

Bill wanted to earn some money to buy his graduation suit, so he decided to try and get the job. He went to bed that night hoping that he would get the job. The next day Bill was thinking of nothing else in school but the job.

After school he greased his bike and started to the store. When he came to the store he was disappointed to see another boy inside also applying for the same job. Bill entered and waited. He heard the man tell the other boy that he did not need him. Then Bill went over to the man and was very courteous. "Well," said the man, "you will get the job." He then asked Bill where he learned to be so courteous.

Bill told him and expressed his thanks for the job. He asked the man why the first boy was not hired. "Because he didn't show any politeness," replied the man, "and I want the boy I hire to be polite."

Bill went home with a smile on his face. He had been given a job just because he was polite.

Tom Langa (St. Christine's Flash)

SMILES FROM ST. CHRISTINE'S

Who can give a sentence using the word pendulum, asked the teacher. Little Mary's hand shot up. "Lightning was invented by Pendulum Franklin."

* * *

Johnny had to carry the paper into Dr. Wilson's office every day. One afternoon he opened the wrong door by mistake and saw a skeleton standing before him. Frightened, he dashed down to the street, panting for breath.

The doctor, seeing what had happened, came calling after him. "That's all right, Johnny, I'll buy my paper just the same."

"No you don't," he cried. "You can't fool me just by putting your clothes on!"

* * *

A little boy was asked to name the comparative degree of "sick."

"Worse," said he.

"Well, if 'worse' is the comparative of 'sick', what would you give for the superlative?"

"Dead," was the quick answer.

* * *

Father: "Did you peel that apple before eating it, as I told you?"

Hank: "Yes, dad."

Father: "What did you do with the peels?"

Hank: "I ate them after I had finished the apple."

* * *

Jack: "If a horse eats twice what a cow eats; a cow eats twice what a man eats; a man eats twice what a dog eats; a dog eats twice what a cat eats; a cat eats twice what a mouse eats, what does a mouse eat?"

Jack: "Why, cheese, of course!"

* * *

"What runs across the floor without legs?"

"I don't know, what?"

"Water."

* * *

"Oh, I've been stung by a wasp!"

Quick, put some ammonia on it!"

I can't, it's gone."

* * *

First: "How can I drive a nail without hitting my finger?"

Second: "Hold the hammer with both hands."

* * *

Doctor: "Now take a deep breath and say nine three times."

Sammy, (after inhaling): "Twenty-seven."

* * *

"Are you a man who can smile when things go wrong?"

"I am. I'm the garage man and I get paid for fixin' them."

* * *

In a sewing class, the girls had been taught the difference between a salvage and a raw edge. That same afternoon during geography period the teacher asked the same girls: "What is a raw product?"

"It's a product with a rough edge," said one who had learned her lesson well.

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

Chapter VI.

The Indians Around the Upper Great Lakes

Before telling further about the life of Father Baraga among the Indians we will take a look at the history of this people.

Many years before his coming the Indians were a warlike, superstitious, immoral people, who called the rivers, the lakes and the moon as some of their gods, or, as they called them, their manitous. They also worshipped different things as idols. Foolish stories were told of spirits that were supposed to people the land, the sea and the sky. These manitous, idols and legends made up the Indian's answer to his soul's desire of a true God.

The French Jesuit Fathers, the first to bring Chris-

tianity to the Lake Superior regions, came here in the seventeenth century and suffered many hardships, cruelties and even martyrdom for their faith. With hard work they became friendly with the Indians and won their respect and love. Among those who labored here was Father Jogues, who fell a victim and a martyr in New York state and who was canonized in 1930; Father Allouez, who founded many missions and Father Marquette, the explorer of the Mississippi River.

Missionary work in this part of the country practically ended in the eighteenth century due to the four long wars. Many of the Indians returned to their savage, pagan lives. It was not, in fact, until the close of the War of 1812 that peace again reigned over this region.

In the first part of the nineteenth century, however, Indians were not the cruel, wild savages who skulked in the bush at the coming of a white man. They were proud and haughty, but also docile. Although there were many pagan bands roving in the forests, still, some of the groups had a fixed home. They wished again to have a "black-robe," a name they used for a priest, to live with them and tell them about God.

One of the first of such Indian settlements to have a priest was Arbre Croche. Father Dejean had come to this place some two years before the coming of Father Baraga. During his time there he baptized about two hundred natives, and built a church, a school and a priest-house (all made of logs and having a roof of birch bark. These buildings, crude as they were, took a lot of work. The only tool, almost, was an ax; the big, heavy logs had to be carried on the shoulders of the Indians, since there was no other way of bringing them.

About six months before the coming of Father Baraga, Father Dejean had to leave his missionary work and return to France. Important, personal matters had to be taken care of right away.

(Continued next month)

"A GROWN UP ALTAR BOY"

It was a quarter past eight o'clock on a Friday morning when Tubby, his coat half off, came puffing into the sacristy. Hastily he tiptoed to the door opening on the sanctuary and peeped out. But the eight o'clock Mass was already past the Consecration and Tubby sadly withdrew from the sacristy. His two friends, Jack and Jimmie, were serving their genial pastor, Father Mell. As a rule Jack was Tubby's partner, but this morning Tubby's alarm had failed to awaken him from slumberland and Jimmie, noticing Tubby's absence, had hastily taken his chum's place at the altar.

After Mass Tubby went around to the sacristy to apologize to Father Mell. As a rule Tubby, in spite of his excess weight, was always on time for serving, although at times he was even late for meals. Father Mell, knowing how badly Tubby felt, accepted his apology and said:

"That's all right, Tubby, but you should thank Jimmie, here, for taking your place. You know in doing this he followed the example of one of the most famous men in English history and of one who was just canonized or declared a saint."

"Who is the person?" asked Jack.

"Well, I haven't time to tell you about him now," continued Father Mell, "but as long as this is Friday and you haven't any studies this evening, you come to the rectory and I'll tell you about this grown-up altar boy. By the way, don't forget to bring Pete."

Now a story by Father Mell was in truth quite a treat and the boys would rather miss a ball game than miss one of their pastor's tales. So that evening our good friends, Tubby, Jack, Pete and Jimmie, promptly punched the doorbell of Father Mell's house and were ushered into their kind pastor's study by the housekeeper. This dear lady thereupon promptly went to the kitchen to prepare some sandwiches for she knew that before the evening was over, Father Mell, himself, would lead the boys in a raid on the ice box.

As the boys entered the study, their pastor was filling his blackened briar pipe with some choice tobacco. It was really doubtful whether Father Mell or the boys received more enjoyment from these story sessions. The boys stood politely until their pastor was seated and then made a dash for the large leather davenport, but, as usual Tubby was a little slow and amid the laughter of his companions was compelled to accept a chair by his lonesome.

After all were seated Jimmie, impatient as ever, eagerly asked: "Father, who is this famous man who was just canonized?"

"His name," answered Father Mell, "is Saint Thomas More, and the reason why I was reminded of him this morning was because he often would serve the priest at the altar even after he held a position next to that of the King. When he attended Mass in the morning before taking care of the affairs of his country and there was no one around to serve the priest, he considered it a very great honor to take the missing altar boy's place."

"Gosh, Father," interrupted Jack, "did they have a cassock big enough to fit him?"

"He didn't have to wear a cassock," answered Father Mell after enjoying Jack's question. "He would just step up to the altar and serve as he was."

"When did St. Thomas More live?" asked Pete, anxious for information as always.

"He was born in the year 1478 in the very heart of London. His father was one of the judges of the King's bench and the son had many of the qualities of his father, namely, piety, wit and gay good humor. In fact one of More's maxims was: 'A man may live for the next world but be merry withal.'"

"St. Thomas began his education at St. Anthony's School and at fourteen years of age he became a page to Cardinal Morton. This procedure was considered, in those days, a most important part of the training of a gentleman's son. After two years of living with the Cardinal, St. Thomas was sent to Oxford University at the Cardinal's advice. He left the university about the year 1494 and began to study law."

(To Be Continued)

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST

—DONALD KAMBIC, San Francisco, California.

Dear Father:

This is the first time I am writing to your magazine. My grandfather subscribes to this book and always gives it to me after he is finished with it. After I see your Juniors' Corner, I thought I would write in it too.

On June 2, I graduated from St. Boniface School. We have a beautiful church next to the school. I serve Mass there. It is a Franciscan Church and has a pretty large congregation.

Some day I am going to learn the Slovenian language and then I can write to you in Slovenian. Well, dear Father, I have to be going now. I will try to write to you again. I will say some prayers for you and all the Juniors Members.

Yours truly,

Donald Kambic.

WINNERS OF THE CONTESTS ARE: DOLORES KOTEC, PITTSBURGH; Scrambled Flowers: JOSEPHINE LINDIC, CLEVELAND.

A schoolboy wrote to a downtown store: "Dere Sere: If yew hev got a book called Daniel Webster on a bridge please send me a copy by C. O. D. male, I want too git it termorrer if I can, cauze my spellin teecher says i ought ter hev it."

CONTEST FOR AUGUST

Some "easy-as-pie" riddles. Every boy and girl can figure them out. Winner will be judged by neatness and promptness in answering; must be in by the 12th of August. For instance: Spell hard water with three letters. I-C-E.

1. What goes all around the house without legs?
2. What has an arm but can't hug you?
3. What is always behind time?
4. Which is the swiftest, heat or cold?
5. What is that which has teeth but never uses them to eat with?
6. What runs and runs and never stops?
7. When is a schoolboy like a postage stamp?
8. How can you keep a rooster from crowing on Sunday?
9. What is the smallest bridge in the world?
10. Why was there no card playing on the Ark?
11. Why do they bury an Indian chief on the north side of a hill?
12. Why do sailors wear white hats?

GENEROUS SOULS who feel themselves called to the religious life but still desiring to feel at home working with their own, for the glory of God and salvation of souls may write for information to:

Sister Provincial, Mt. Assisi Convent,
Lemont, Illinois.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

Brat. Akurzij

CORNIG, CALIF. — Piše Anton Prijatelj. — Pošiljam vam ček za \$50.00 in sicer \$45.00 za novo semenišče in Marijino svetišče in pet dolarjev pa za mojo zaostalo in nadaljno naročnino na mesečnik Ave Maria. Želim Vam obilo božjega blagoslova pri delu, ki ga imate v tej krizi. Prepričan sem pa, da boste uspeli, saj se trudite za Boga in ljubi naš slovenski narod.

Sporočam Vam še to: Jaz sem prišel iz domovine l. 1893. Bil sem trikrat na božji poti pri Mariji Pomagaj na Brezjah v domovini in sicer dvakrat v stari cerkvi in enkrat pa v novi. L. 1893 ko sem jemal slovo od ljube domovine, sem bil tudi na Brezjah in tedaj sem videl ta veliki zvon, ki pa še ni bil v zvoniku, temveč na tleh. Pravili so mi, da je bil tam blizu Brezja neki kmet slep, ter se je zaobljubil, ako mu Marija pri Bogu izprosi, da bo zopet videl, da bo kupil ta zvon. Res je bil uslišan in tudi on je izpolnil obljubo. Silno bi rad videl Ameriško Brezje, toda malo imam upanja, kajti sem že v letih in precej oddaljen od vas. Bodite mi vsi pristrčno pozdravljeni.

JOHNSTOWN, PA. — Piše Mary Lovše. — Že dolgo se nisem nič oglasila v listu Ave Maria. Ker mi pa spomini posebno ta mesec avgust vzbujajo presrečne misli na zlate čase mladosti, zlasti ko smo obhajali, vsaj meni se zdi najlepši Marijin praznik, MARIJINO VNEBOVZETJE, ko smo se že tedne in tedne poprej pripravljali, kaj vse bomo peli, ko bomo poromali k Mariji Pomagaj. Res, to so bili dnevi, kateri ne morejo iz spomina. Vsi smo svoje misli zbirali, vsi smo svoje težkoče spravljali v en venec prošenj, katere smo Mariji z solznimi očmi priporočili. Najlepše je bilo pa, ko smo priromali do cerkve in pripeli ljubko vsem znano pesem —

Tebe Marija želim počastiti,

Sopek cvetlični prinesem Ti v dar itd.

Upam, da tudi pri vas na Ameriških Brezjah prepevajo romarji tako, kadar priromajo k nebeški Kraljici iskat pomoči v dušnih in telesnih potrebah.

Omenim še to, da se nahaja zvesta naročnica na list Ave Maria L. Novsak v Mercy Hospital. Vsi ji želimo skorajšnjega okrevanja. Tudi Jernej Lindič, ki je zaveden katoliški mož, že nad leto dni boleha. Naj mu Marija Pomočnica izprosi zopetno zdravje. — Pozdrav vsem čitateljem lista Ave Maria.

ASHLAND WIS. — Piše Ana Ortach. — Priloženo Vam pošljem zopet nadaljno naročnino in za lučke. Ne morete si misliti, kako sem vesela, ko zasledujem v listu Ave Maria, kako hitro napreduje vaše delo. Res, očitno vas Bog podpira, da bote spravili tako hitro lepo romarsko cerkev in samostan skupaj, kjer se bodo zbirali pobožni romarji, kakor doma na Brezjah. V kratkem bom skušala zopet kaj poslati v vaš blagi namen. Pozdrav vsem.

NEW DULUTH, MINN. — Piše Mike Spehar. — Sporocam vam žalostno novico, da nam je iz naše srede pobrala smrt zavednega rojaka Vladimir Braje, ki je nas zapustil v najboljših letih, šele 56 let star. Bil je vzor katoliških mož. Naročen je bil na vse katoliške liste, zlasti Ave Maria je rad prebiral. Pri sv. maši in obhajilni mizi je zajemal moč in tolažbo v današnjih razburkanih dneh. Naj mu bo blag spomin in Bog pa obilen plačnik.

BRADLEY, ILL. — Piše Math Stefanich. — V zadnji številki sem opazil, da tam nekje na vzhodu nekaj grozijo nam, ki smo bolj oddaljeni od preko oceanske luže. Jaz pa pravim: Le počasi, le počasi. Vi tam doli v New Yorku že davno spíte, ko mi tukaj ob svetlobi kresnic nabiramo naročnike za lepi list Ave Maria. Da je temu tako, pošiljam danes sedem novih celoletnih naročnikov. Mislim, da za naselbino kakor je naša, ki šteje komaj 18 do 20 družin je dovolj, da imamo 15 naročnikov na ta list. Bomo videli, kaj bo tedaj, ko bodo kampanjo razpisali, kje bo več gromenja.

Pozdrav vsem čitateljem tega lista od Tihega pa do Atlantskega oceana.

LEMONTSKI KOLEDARČEK

V mesecu avgustu imamo tri romarske nedelje, ko bodo prihitele k Mariji razne slovenske župnije.

13. AVGUSTA, to je drugo nedeljo v mesecu pridejo k nam rojaki iz Milwaukee in župljani fare sv. Štefana v Chicago.

20. AVGUSTA prirede romanje v Lemont farani od sv. Jurija v So. Chicago.

27. AVGUSTA, to je zadnjo nedeljo v mesecu pa pridejo k nam rojaki in župljani od fare sv. Roka v La Salle, Ill.

Te tri nedelje bo na hribu pri groti ob 11. uri sv. maša.

BLAGIM MLADENIČEM,

DOBRIM MOŽEM

LEPA BESEDA

Mnogo je tudi v vrsti naših izseljencev fantov in mož, ki bi želeli leta svoja posvetiti božji službi v samostanu.

Plemenit poklic, da bi ga le pravočasno sprejeli.

V Lemontu sprejema samostan vse take dobre duše, ki bi se hoteli posvetiti redovnemu samostanu, da žive kot redovni bratje.

Če čutiš tak poklic v sebi, okorajži se in takoj napiši pismo na naslov: Very Rev. Benedict Hoge, 608, Lemont, Ill.

Prejel boš vse potrebne informacije od njega.